



รายงานการวิจัย

การศึกษาความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการส่งออก
มะม่วงน้ำดอกไม้

**The Study of the Possibility of Using Japanese
for Mango Exporting**

จิตรรัตน์ แสงศิริ

สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ประจำปีงบประมาณ 2558

รหัสโครงการสัญญา

PCRU_2558_L057

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การศึกษาความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการส่งออก
มะม่วงน้ำดอกไม้

**The Study of the Possibility of Using Japanese
for Mango Exporting**

จิตรัตน์ แสงศิริ

สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ทุนอุดหนุนงานวิจัยเพื่อพัฒนาชุมชนและท้องถิ่น
งบประมาณแผ่นดิน ประจำปีงบประมาณ 2558

ชื่องานวิจัย การศึกษาความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้
ชื่อผู้วิจัย จินตรัตน์ แสงศิริ
สาขาวิชา ภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ 2558

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการติดต่อสื่อสารเพื่อธุรกิจระหว่างผู้ส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองของไทยกับบริษัทธุรกิจของญี่ปุ่น เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารเพื่อธุรกิจเรื่องการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง และเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการนำภาษาญี่ปุ่นมาใช้ในการเจรจาติดต่อธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย คือ ผู้ประกอบการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองในตำบลคงมูลเหล็ก ซึ่งเลือกมาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 10 ราย โดยการสัมภาษณ์ จำนวน 6 ราย เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษา พบว่า ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประกอบการเป็นเพศชาย อายุ 51 -60 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์ในธุรกิจการส่งออก 6 – 10 ปี และไม่เคยรู้ภาษาญี่ปุ่นมาก่อน กลุ่มตัวอย่างเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาญี่ปุ่นในการติดต่อธุรกิจอยู่ในระดับมาก และมีความต้องการให้มีการฝึกอบรมภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น เช่น การฟังและการพูด ส่วนอุปสรรคในการติดต่อธุรกิจกับบริษัทญี่ปุ่นไม่ค่อยมีเพราะบริษัทเหล่านั้นมีตัวแทนหรือล่ามที่เป็นคนไทยมาเจรจาด้วย

คำสำคัญ : ภาษาญี่ปุ่น มะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ผู้ประกอบการ

Research Title	The Study of the Possibility of Using Japanese for Mango Exporting
Researcher	Jintarat Sangsiri
Program	Service Business Program Phetchabun Rajabhat University 2015

Abstract

The objectives of this study had were to study the situation of communication in export for golden mango, to study some problems in exporting golden mango and to study the possibility in the implication of Japanese Language for the entrepreneurs of golden mango exporting. Population and samples were 10 entrepreneurs in Dongmoomlek sub-district by purposive sampling and 6 interviewees too. The data were then analyzed by percentage, mean and standard deviation. The research results revealed that most of respondents were male, 51 – 60 years old, bachelor degree, experiences for exporting 6 – 10 years, and unknown in Japanese languages and the golden mango entrepreneurs' perception toward Japanese language had significant to contract with Japanese firms or agency in Thailand. They wanted to take part in basic Japanese Language training performed by Phetchabun Rajabhat University as soon as possible

Keywords : Japanese Language, Golden Mango, Entrepreneurs

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยคำแนะนำต่างๆ จากคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ และความร่วมมือช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากผู้ประกอบการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองในตำบลคงมูลเหล็ก และที่ปรึกษาหลายๆ ท่านที่สละเวลาให้คำแนะนำคำปรึกษา รวมถึงข้อเสนอแนะต่างๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอบพระคุณ สถาบันวิจัยและพัฒนาที่ให้คำปรึกษาให้แก่ผู้วิจัย

จึงขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนการวิจัยครั้งนี้มา ณ ที่นี้ด้วย

จิตรัตน์ แสงศิริ

1 มีนาคม 2559

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 วรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง	8
การส่งเสริมการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง	10
แนวโน้มการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง.....	12
ปัญหาและอุปสรรคการส่งออกสินค้าไปยังประเทศญี่ปุ่น.....	13
การใช้ภาษาญี่ปุ่นในเชิงธุรกิจ	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	17
กรอบแนวความคิดในการวิจัย	21
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	22
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	22
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	22
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	26
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	26
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	26

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28
ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในการใช้ภาษาญี่ปุ่น ของผู้ประกอบการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์	29
ส่วนที่ 2 ผลการสัมภาษณ์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของ ผู้ประกอบการ ส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่มีต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่น	35
ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาญี่ปุ่น เพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัด เพชรบูรณ์	36
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	37
สรุปผลการวิจัย.....	38
อภิปรายผลการวิจัย.....	39
ข้อเสนอแนะ.....	40
ภาคผนวก	43
ก. ตัวอย่างแบบสอบถาม	44
ข. ตัวอย่าง แบบสัมภาษณ์	51
ประวัติผู้วิจัย	
บรรณานุกรม.....	41

สารบัญตาราง

ตารางที่

หน้า

4.1	ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	29
4.2	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดต่อความสำคัญของ ภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในการประกอบธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง.....	31
4.3	ร้อยละของระดับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบ การธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์.....	32
4.4	จำนวนและร้อยละของความต้องการของผู้ประกอบการส่งออกมะม่วงน้ำ ดอกไม้สีทองที่มีต่อใช้ภาษาญี่ปุ่น ระดับบุคคลจังหวัดเพชรบูรณ์.....	33
4.5	จำนวนและร้อยละของความต้องการของผู้ประกอบการส่งออก มะม่วง น้ำดอกไม้สีทองที่มีต่อใช้ภาษาญี่ปุ่น ระดับสังคม.....	34
4.6	จำนวนและร้อยละของความต้องการของผู้ประกอบการส่งออกมะม่วง น้ำดอกไม้สีทองที่มีต่อใช้ภาษาญี่ปุ่น ระดับประเทศ.....	34

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ อีกทั้งยังช่วยให้เกิดการติดต่อสื่อสารอันนำมาซึ่งความรู้ ความเข้าใจในสังคมวัฒนธรรม รวมทั้งเศรษฐกิจ การค้าซึ่งขยายตัวอย่างรวดเร็วในยุคโลกาภิวัตน์ การเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้กับกำลังคนของชาติ เท่ากับเป็นการเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของประเทศระดับเวทีโลก ประเทศไทยเริ่มต้องการบุคลากรที่มีศักยภาพด้านภาษาญี่ปุ่นเพิ่มมากขึ้นนับตั้งแต่มีการก่อตั้งหอการค้าญี่ปุ่น (Japanese Chamber of Conference, Bangkok) ขึ้นที่กรุงเทพฯ เมื่อ ค.ศ.1954 จากสถิติ มีบริษัทร่วมทุนไทยญี่ปุ่นเข้าเป็นสมาชิกขององค์กรนี้ 1,220 บริษัท (JCCB, 2005) และยิ่งไปกว่านั้น เมื่อประเทศไทยและญี่ปุ่นได้ทำข้อตกลงทางการค้าขึ้นใน ค.ศ. 1958 สมัยจอมพลถนอม กิตติขจร (JCCB, 2001) ก็ยิ่งเปิดโอกาสให้บริษัทญี่ปุ่นมาดำเนินกิจการในประเทศไทยได้ง่ายขึ้น ปัจจุบันมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการค้าของญี่ปุ่นที่เป็นในองค์กรที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาล 13 องค์กร (JCCB, 2005) จึงทำให้คาดได้ว่าความต้องการบุคลากรที่เชี่ยวชาญภาษาญี่ปุ่น เพื่อไปทำงานในหน่วยงานเหล่านี้ย่อมเพิ่มขึ้นด้วย

ความต้องการกำลังคนในด้านนี้ ยังปรากฏให้เห็นจากนโยบายของประเทศที่ประกาศให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็น 1 ใน 2 สาขาหลัก ในการฟื้นฟูสภาวะวิกฤตเศรษฐกิจของประเทศไทยโดยเร่งรัด ในคราวที่ประเทศไทยประสบปัญหาวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจใน ค.ศ. 1997 เพื่อนำเงินตราเข้าประเทศโดยด่วนที่สุด และประกาศให้ปี ค.ศ. 1998 – 1999 เป็นปีท่องเที่ยวไทย นโยบายดังกล่าว มุ่งเน้นไปยังนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวหลักของไทยมาตั้งแต่เดิม(รัฐจวนทองรูป, 2541) นับตั้งแต่จัดทำโครงการดังกล่าวขึ้นมา มีนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากสถิติของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยในปี ค.ศ. 1999 มีนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นเข้ามาประเทศไทย 1,071,482 คน หรือ 12.39 เปอร์เซ็นต์ของส่วนแบ่งตลาด และเพิ่มเป็น 1,206,549 คน หรือ 12.60 เปอร์เซ็นต์ (Immigration Bureau, Police Department, 2015) ยิ่งทำให้ผู้มีศักยภาพด้านภาษาญี่ปุ่นเป็นที่ต้องการของหน่วยงานเพิ่มขึ้นทวีคูณ

เมื่อพิจารณาถึงยุทธศาสตร์การจัดการศึกษาของประเทศไทยในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ พบว่า มีการกำหนดสัดส่วนการเรียนวิชาพื้นฐานที่จำเป็นให้มากขึ้นมาตั้งแต่ พ.ศ. 2540 และหนึ่งในนั้นคือ วิชาภาษาต่างประเทศเพื่อเป็นการเตรียมคนให้สามารถเผชิญกับสถานการณ์โลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การจัดการเรียนการสอนจึงต้องเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้กระบวนการสอนจะมีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาศักยภาพของบุคคล แต่กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนก็มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ยิ่งไปกว่านั้น ระบบการศึกษาในปัจจุบัน การเรียนการสอนเน้นที่ตัวผู้เรียนเป็นหลัก ดังนั้น ปัจจัยที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ บุคลิกลักษณะ ความรู้เดิมของผู้เรียน อายุ แรงจูงใจ และทัศนคติในการเรียน รวมถึงกลวิธีการเรียนภาษาจึงมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษา การนำปัจจัยที่หลากหลายมาผสมผสานกัน จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษามากยิ่งขึ้น (Oxford, 1990)

ในสถานการณ์ปัจจุบันไม้ผลเป็นพืชที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ ส่งผลให้ได้รับความสนใจในการผลิตเพื่อสนองความต้องการบริโภคที่เพิ่มขึ้นประกอบกับความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรที่เหมาะสมและเอื้ออำนวยในการผลิต โดยเฉพาะในกลุ่มของไม้ผลเขตร้อน อาทิเช่น ทุเรียน มังคุด และมะม่วง ซึ่งได้รับความนิยมในการบริโภคทั้งตลาดภายในประเทศและต่างประเทศ รัฐบาลจึงได้เห็นความสำคัญโดยการส่งเสริมการขยายการผลิต การพัฒนาเทคโนโลยี รวมถึงหน้าที่ในการขยายตลาดให้มากขึ้นโดยการประชาสัมพันธ์และการหาวิธีการบริโภคไม้ผลเขตร้อนในงานระดับประเทศ

ผลผลิตของมะม่วงที่ผลิตได้ดังกล่าวเพื่อการบริโภคภายในประเทศและต่างประเทศ โดยส่วนที่มีการบริโภคภายในประเทศที่จำหน่ายตลาดทั่วไปและซูปเปอร์มาเก็ต ซึ่งมีทั้งผลผลิตที่ทำการคัดเกรดและผลผลิตที่คละเกรด โดยราคาและเกรดคุณภาพขึ้นอยู่กับระดับพฤติกรรมของผู้บริโภค ซึ่งต่างจากผลผลิตเพื่อการส่งออกที่ต้องมีการคัดเกรดคุณภาพเท่านั้น ในช่วงปี พ.ศ. 2544 – 2548 พบว่า การส่งออกมะม่วงสดมีตลาดแพร่หลายในหลายประเทศ เช่น ญี่ปุ่น มาเลเซีย สิงคโปร์ ไต้หวัน และประเทศอื่นๆ ที่อยู่ในขอบเขตของทวีปยุโรป โดยประเทศญี่ปุ่นถือว่าเป็นตลาดที่สำคัญในการส่งออกมะม่วงสดของภูมิภาคเอเชีย กล่าวคือ การส่งออกมะม่วงสดไปยังประเทศญี่ปุ่นมีปริมาณการส่งออกในอัตราที่เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 16.81 และมีมูลค่าการส่งออกในอัตราที่เพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน คิดเป็นร้อยละ 34.51 โดยราคาของมะม่วงสดที่มีการส่งออกจะสูงกว่าราคาที่ขายในประเทศ อย่างไรก็ตามราคาที่ขายในประเทศญี่ปุ่นจะมีระดับราคาที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับลักษณะของตลาดที่วางจำหน่าย โดยสินค้าที่ทำการส่งออกไปประเทศญี่ปุ่นต้องมีคุณภาพสะอาด และปลอดภัยจากสารพิษตกค้าง ซึ่งเป็นลักษณะเด่นของพฤติกรรมการบริโภคของชาวญี่ปุ่น

จากพฤติกรรมการบริโภคของชาวญี่ปุ่นที่เชื่อว่ามะม่วงสดมีคุณค่าทางโภชนาการและมีประโยชน์ต่อสุขภาพ ส่งผลให้มีความต้องการบริโภคมะม่วงสดมากขึ้น ประกอบกับลักษณะการบริโภคที่ค่อนข้างเข้มงวดในเรื่องของสุขภาพความปลอดภัยของผู้บริโภค ทำให้ทางรัฐบาลประเทศญี่ปุ่นได้กำหนดมาตรการที่มีใช้อยู่ที่เป็นอุปสรรคทางการค้า ได้แก่ กฎระเบียบทางด้านการกักกันโรคพืช (Plant Protection Law and Enforcement Regulation) หรือมาตรการทางด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (Agreement on the Application of Sanitary and Phytosanitary Measures: SPS) ในการกำกับดูแลการนำเข้าผักผลไม้สดเพื่อการตรวจสอบและป้องกันโรคและแมลงศัตรูพืชที่อาจติดเข้ามาพร้อมกับสินค้านำเข้าโดยกำหนดรายการค่ามาตรฐานสารเคมีทางการเกษตร (Positive List) ที่ตรวจสอบแล้วว่าปลอดภัยต่อการบริโภค ซึ่งมาตรการดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อ การส่งออกผักและผลไม้ของไทย ทำให้ผู้ผลิตและผู้ประกอบการของไทยต้องมีการปรับปรุงการผลิตเพื่อให้สอดคล้องกับมาตรการที่กำหนดขึ้น ทำให้ทางกระทรวงเกษตรและสหกรณ์การเกษตรได้มีการกำหนดระบบการจัดการคุณภาพภายใต้โครงการเกษตรที่ดีที่เหมาะสม (Good Agricultural Practice, GAP) ในการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพดีและปลอดภัยจากสารพิษในกลุ่มผักและผลไม้เพื่อยกระดับคุณภาพในการส่งออก

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะภาษามีใช้เป็นเพียงเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่ต้องการและเพื่อการประกอบอาชีพเท่านั้น แต่ภาษายังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การเจรจาต่อรองเพื่อการแข่งขันและความร่วมมือทั้งทางด้านการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศยังช่วยสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างกัน เพราะทำให้มีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างของแต่ละเชื้อชาติ ซึ่งจะช่วยให้สามารถปฏิบัติต่อกันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม นอกจากนี้ ก็ยังสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมของประเทศตนไปสู่สังคมโลกได้อีกด้วย

ในยุคโลกาภิวัตน์มีข้อมูลข่าวสารใหม่ๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา การใช้ภาษาของมนุษย์ในการสื่อสารเพียงภาษาเดียวอาจไม่เพียงพอที่จะนำไปใช้ในการศึกษาค้นคว้ารับข้อมูลใหม่ๆ ด้วยเหตุนี้มนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์สังคมจำเป็นจะต้องเรียนภาษาต่างประเทศเพิ่มเติมเพื่อการสื่อสาร แสวงหาความรู้ในศาสตร์แขนงต่างๆ ศึกษาและทำความเข้าใจกับวิถีชีวิต ประเพณี วัฒนธรรมของหมู่คนต่างชาติต่างภาษา หรือเพื่อเหตุผลอื่นๆ อีกหลายประการ ทำให้ปัจจุบันความต้องการที่จะเรียนรู้ภาษามากกว่า 1 ภาษาที่เพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากมนุษย์ในแต่ละสังคม แต่ละประเทศทั่วโลกต่างก็เล็งเห็นถึงความสำคัญดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2542) ได้กล่าวไว้ในโลกยุคปัจจุบันจะหาสังคมหนึ่งภาษา (Monolingual Society) ได้ยากมาก เพราะการติดต่อสื่อสาร

เป็นไปอย่างสะดวกง่ายดายไม่เหมือนสมัยก่อน ผู้คนในสังคมจึงได้มีโอกาสติดต่อกับคนนอกสังคม และเรียนรู้วัฒนธรรมของผู้อื่น นอกจากนี้แล้วยังสอดคล้องกับคำกล่าวของ Wilga (1972, อ้างใน อาทิตยา จตุทอง, 2549) ในเรื่องจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ว่าเป็นการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนในระดับนานาชาติ โดยนักเรียนจะได้เข้าถึงวิถีชีวิตรวมทั้งความคิดอ่านต่างๆ ของคนที่พูดภาษาที่แตกต่างกัน

ปัจจุบันภาษาญี่ปุ่นเข้ามามีอิทธิพลในประเทศไทยมาก อาจกล่าวได้ว่าภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศในฐานะภาษาที่สองที่มีความสำคัญรองจากภาษาอังกฤษ และได้ความนิยมเรียนพอกๆ กับภาษาจีน เนื่องจากธุรกิจและการค้าขายระหว่างประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นเพิ่มมากขึ้น ในปีหนึ่งๆ มีนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก และเป็นนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพสูง มีกำลังเงิน กำลังซื้อที่สูงกว่านักท่องเที่ยวชาติอื่นๆ อีกทั้งการลงทุนของนักลงทุนชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทยก็เพิ่มมากขึ้น และด้วยเหตุผลที่ต้องติดต่อกับค้าขายกับคนญี่ปุ่น เพราะประเทศญี่ปุ่นจัดเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจประเทศหนึ่ง ก็ยิ่งเพิ่มความสำคัญและความต้องการรู้ภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยมากขึ้น โรงแรม สถานที่ ท่องเที่ยว สถานบริการต่างๆ ล้วนต้องการบุคลากรที่มีความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น รวมทั้งบริษัท โรงงาน ธนาคาร ห้างร้านเอกชนมากกว่าร้อยละ 50 ต่างก็ต้องการบุคลากรที่สามารถพูดภาษาญี่ปุ่นได้เข้ามาทำงานในหน่วยงานของตน ดังปรากฏในผลงานวิจัย เรื่อง “ความต้องการและการใช้ภาษาญี่ปุ่นของภาคเอกชนในระดับบริหาร” ที่พบว่า ในด้านนโยบายการคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานในภาคธุรกิจ บริษัทส่วนหนึ่งประมาณ 52% ได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นปัจจัยร่วมในการพิจารณาคัดเลือกบุคคลเข้าทำงาน บริษัทเอกชนส่วนใหญ่เคยส่งเสริมและมีนโยบายส่งเสริมให้บุคลากรได้รับการพัฒนาความรู้ทางด้านภาษาญี่ปุ่น บริษัทเอกชนยังต้องการบุคลากรด้านภาษาญี่ปุ่นเพิ่มอีกเป็นจำนวนมากคือบุคลากรที่มีความรู้ทางภาษาญี่ปุ่นในระดับต้นด้านทักษะการ ฟัง พูด อ่าน เขียน แปล และแปลล่าม เป็นต้น

จากเหตุผลและแนวทางที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจในการนำภาษาญี่ปุ่นมาประยุกต์ใช้ในการติดต่อเจรจาเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้ไทยไปขายที่ประเทศญี่ปุ่น โดยผู้วิจัยเชื่อว่าการติดต่อดูแลกับบริษัทการค้าญี่ปุ่น น่าจะมีส่วนทำให้การติดต่อดูแลมีความราบรื่น เข้าใจอันดีต่อกัน ซึ่งเป็นผลดีต่อผู้ส่งออกของไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการติดต่อสื่อสารเพื่อธุรกิจระหว่างผู้ส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองของไทยกับบริษัทธุรกิจของญี่ปุ่นซึ่งเป็นผู้ซื้อ
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารเพื่อธุรกิจเรื่องการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองระหว่างตัวแทนฝ่ายไทยและตัวแทนฝ่ายญี่ปุ่น
3. เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการนำภาษาญี่ปุ่นมาใช้ในการเจรจาติดต่อธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองระหว่างตัวแทนฝ่ายไทยและตัวแทนฝ่ายญี่ปุ่น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา จะศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษาญี่ปุ่นในเชิงธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง
2. ขอบเขตด้านพื้นที่ จะศึกษาเฉพาะพื้นที่ตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีการปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองเพื่อการส่งออกไปยังประเทศญี่ปุ่นมากที่สุด
3. ขอบเขตด้านกลุ่มประชากร จะศึกษาประชากรในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยกลุ่มตัวอย่างจะเป็นผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองส่งออกไปยังประเทศ เป็นการสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling) จำนวน 10 ราย
4. ขอบเขตด้านเวลา ระยะเวลาในการวิจัย 1 ปี (12 เดือน)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รับความรู้เกี่ยวกับการเจรจาทางธุรกิจที่ต้องใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นสื่อกลาง
2. ทำให้ผู้ส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองของไทยมีความมั่นใจในธุรกิจส่งออกของตน
3. ผู้ส่งออกตระหนักถึงความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นในฐานะเป็นสื่อกลางเพื่อการเจรจาตกลงทางธุรกิจ
4. เป็นแบบอย่างของผู้ผลิตสินค้าอื่นๆที่ต้องติดต่อทางธุรกิจกับบริษัทญี่ปุ่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผู้ประกอบการธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ประกอบอาชีพปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองเพื่อส่งขายให้กับบริษัทต่างชาติ

2. บริษัทญี่ปุ่น หมายถึง บริษัทที่รับซื้อมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองจากผู้ปลูกชาวไทยในเขตตำบลดงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ หรือตัวแทนของบริษัทที่เป็นคนไทย
3. ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ภาษาญี่ปุ่นที่ใช้เป็นภาษาสื่อสารเจรจาทางธุรกิจการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง

บทที่ 2

วรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการวิจัย เรื่อง “การศึกษาความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง พร้อมนี้ได้รวบรวมทั้งเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีต่างๆ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง
2. การส่งเสริมการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง
3. แนวโน้มการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง
4. ปัญหาและอุปสรรคการส่งออกสินค้าไปยังประเทศญี่ปุ่น
5. การใช้ภาษาญี่ปุ่นในเชิงธุรกิจ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. กรอบแนวความคิดในการวิจัย

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้

กรมส่งเสริมการเกษตรฯ "มะม่วง" สินค้าส่งออกอันดับ 1 ปี 57 มูลค่าส่งออก 3,000 ล้านบาท ส่งเสริมปลูกทดแทนข้าวโพดเลี้ยงสัตว์เขต อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่ "โอพาร์" ชี้นำ 3 ประการส่งออกผลไม้ มุ่งทิศทางการค้าสู่เอเชีย

นายโอพาร์ พิทักษ์ อธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตร เผยถึงการส่งออกมะม่วงของไทยปี 2557 มูลค่าพุ่งสูงถึง 3,000 ล้านบาท ปริมาณกว่า 7 หมื่นตัน เพิ่มขึ้นจากช่วง 10 ปีก่อนที่เคยมีมูลค่าเพียง 100 ล้านบาท โดยมีตลาดหลักคือ ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และจีน กรมส่งเสริมการเกษตรจึงมีทิศทางการสนับสนุนการปลูกมะม่วงเชิงธุรกิจ เนื่องจากประเทศไทยมีพื้นที่ปลูกมะม่วงรวมกว่า 2 ล้านไร่ แต่เป็นลักษณะการปลูกเชิงธุรกิจไม่ถึง 50%

"ในระยะ 10 ปีต่อจากนี้ มองว่ามะม่วงยังมีโอกาสเติบโต เมื่อก่อนเราอาจมองมะม่วงเป็นผลไม้ข้างบ้าน แต่ตอนนี้มะม่วงกลายเป็นการปลูกเชิงธุรกิจแล้ว มะม่วงเป็นผลไม้ที่ประสบความสำเร็จเพราะมีการเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายลักษณะชมรมหลายกลุ่มทั่วประเทศรวมกันเป็นสมาคมทำให้มีการบริหารจัดการกันระหว่างกลุ่ม" นายโอพาร์กล่าว ด้านนางกฤษฎาพร บุตรแก้ว เกษตรอำเภอเชียงดาว จ.เชียงใหม่ เผยว่า อ.เชียงดาวมีพื้นที่ปลูกมะม่วงกว่า 10 สายพันธุ์ ขณะนี้รวมกว่า 2.3 หมื่นไร่ มีสายพันธุ์เด่น ได้แก่ น้ำดอกไม้สีทองมหาชน และมันบางขุนศรี แต่มีพื้นที่ปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ 4.3 หมื่นไร่ ซึ่งสร้างรายได้ต่ำ จึงตั้งเป้าภายใน 3 ปีนี้จะส่งเสริมเกษตรกรเปลี่ยนพื้นที่ปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ให้เป็นพื้นที่ปลูกมะม่วงอีก 2 หมื่นไร่ ขณะนี้มีเกษตรกรที่เริ่ม

ทดลองปลูกแซมในไร่ข้าวโพดแล้วบางส่วน เชื่อว่าราคามะม่วงจะงูงใจให้เกษตรกรเปลี่ยนการผลิตได้

"การรับซื้อมะม่วงพันธุ์น้ำดอกไม้สีทอง วันที่ 6 พ.ค. 58 อยู่ที่ 55 บาท/กก. ถือว่าดีกว่าปีก่อน ๆ ที่จะราคาประมาณ 45 บาท/กก. เพราะปีนี้สภาพอากาศไม่ดี มะม่วงติดดอกน้อยลง มะม่วงออกไม่มาก ทำให้ราคาสูงขึ้น" นางกฤษฎาพรกล่าวว่า วิสาหกิจชุมชนกลุ่มพัฒนามะม่วงเพื่อชุมชนบ้านปางเพื่อง อ.เชิงดาว จะรวบรวมผลผลิตไปยังจุดคัดเกรดเพื่อให้พ่อค้ารับซื้อเข้ารับซื้อตามราคาตลาด โดยรวมมะม่วงทุกสายพันธุ์จะมีมะม่วงผ่านเกรดส่งออกประมาณ 65% ของผลผลิตทั้งหมด นอกจากนี้จะขายในประเทศและเข้าโรงงานแปรรูป สำหรับ อ.เชิงดาวสามารถส่งออกมะม่วงได้มูลค่ากว่า 300 ล้านบาท/ปี ในจำนวนนี้เป็นพันธุ์น้ำดอกไม้สีทองที่มูลค่าดีที่สุด อยู่ที่ 120 ล้านบาท/ปี และเป็นสายพันธุ์ที่จะทำการส่งเสริมต่อไป

นอกจากนี้ นายโอฬาร พิทักษ์ ได้กล่าวถึงปัญหาในภาพรวมของการส่งออกไม้ผล 3 ประการ ได้แก่

1) การจัดการหลังการเก็บเกี่ยวและโลจิสติกส์ ซึ่งความสามารถในการจัดการหลังเก็บเกี่ยวของเกษตรกรยังไม่มากพอ ทำให้มีผลผลิตเสียหายประมาณ 20-30% กรมส่งเสริมการเกษตรจึงต้องการแก้ไขด้วยระบบการบริหารจัดการแบบรวมกลุ่มกันเป็นองค์กร เพื่อให้ค่าโลจิสติกส์ต่ำลง ส่วนในแง่วัฏกรรมการเก็บรักษานั้น เทคโนโลยีที่มีราคาสูงจะต้องอาศัยอุปสงค์ที่สูงขึ้นเพื่อดึงราคาให้ต่ำกว่านี้ เกษตรกรจึงจะเข้าถึงได้

2) การออกผลผลิตกระจุกตัวของผลไม้ เนื่องจากประเทศไทยมีการปลูกผลไม้ระบบเปิด จึงไม่สามารถควบคุมสภาพอากาศได้ ในบางปีอาจมีการออกกระจุกตัวของผลไม้ ออกผลพร้อมกันจำนวนมากในพื้นที่เดียวกัน ราคาจึงตกต่ำ แม้ว่าจะมีการวางแผนผลิตและการตลาดแล้วก็ตาม ดังนั้นจำเป็นต้องแก้ไขด้วยองค์ความรู้การปลูกผลไม้นอกฤดู และต้องสื่อสารกันระหว่างกลุ่มผลิต เพื่อให้การออกกระจายตัว

3) การแปรรูป เพราะผลผลิตที่ตกเกรด เช่น คุณภาพต่ำ ผลเล็ก จะยังคงมีอยู่แม้ว่าจะมีเทคโนโลยีสูงขึ้น จะต้องเพิ่มมูลค่าให้กับผลไม้จำพวกนี้ เช่น ทำน้ำผลไม้ ทั้งการแปรรูปในระดับชาวบ้านและระดับอุตสาหกรรม

นายโอฬารกล่าวว่า เสริมว่า ตลาดผลไม้ไทยต่อจากนี้จะเน้นในภูมิภาคเอเชีย เพราะเศรษฐกิจจะเติบโตในบริเวณนี้ ขณะที่ฝั่งยุโรปและอเมริกาซบเซา เป็นโอกาสของผลไม้ไทยซึ่งเป็นที่รู้จักคุ้นเคยของคนเอเชียอยู่แล้ว เพียงแต่เกษตรกรจะต้องสร้างผลผลิตคุณภาพให้มากขึ้น เพราะหากเน้นด้านปริมาณจะเข้าสู่วงจรการกดราคาอีก

(ประชาชาติธุรกิจออนไลน์ 12 พฤษภาคม 2558)

2. การส่งเสริมการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้

ความจริงมะม่วงก็เป็นพืชหนึ่งที่มีพื้นที่ปลูกค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับพืชอื่น และมีพื้นที่กระจายกันปลูกอยู่ทั่วประเทศ ไม่เหมือนลิ้นจี่ ลำไย ทูเรียน ที่มีพื้นที่ปลูกที่เหมาะสมโดยเฉพาะ แต่ปัญหาเรื่องมะม่วงล้นตลาดดูแล้วยังไม่หนักหนาเท่าผลไม้ชนิดอื่น อาจเป็นเพราะว่าตอนนี้เราสามารถผลิตมะม่วงได้ทั้งปี ทำให้ผลผลิตกระจายกันออกไป ไม่มากระจุกตัวอยู่ช่วงใดช่วงหนึ่งซึ่งจะทำให้ราคาตก และที่สำคัญคือตอนนี้ตลาดต่างประเทศเริ่มมีความชัดเจนมากขึ้น จากเดิมที่หาช่องทางส่งออกได้ยากเพราะว่ามาตรการต่าง ๆ ที่ลูกค้าของเราพยายามกำหนดขึ้นมา ตลาดมะม่วงของเราอยู่ในแถบประเทศใกล้เคียงบ้านหรือแถบเอเชียอย่างเช่น ญี่ปุ่น จีน สิงคโปร์ และมาเลเซีย หลายคนอาจสงสัยว่าทำไมไม่ส่งไปขายที่ยุโรปหรืออเมริกาบ้าง เพราะว่ามันเริ่มแพร่หลายเข้าไปแล้วและคนเหล่านี้ก็เริ่มรู้จักมะม่วงกันดีกว่าแต่ก่อน ความจริงแล้วถ้าจะส่งไปขายจริง ๆ ก็ส่งได้ แต่ว่าค่าขนส่งจะเป็นอุปสรรคที่สำคัญเพราะว่าประเทศอื่นที่อยู่ใกล้ยุโรปกว่าเราอย่างเช่นอินเดีย ซึ่งเป็นแหล่งผลิตมะม่วงใหญ่เป็นอันดับหนึ่งของโลก ก็ได้เปรียบเราอย่างชัดเจน หรือถ้าเป็นอเมริกาก็มีแหล่งผลิตใหญ่อเมริกาใต้เช่นบราซิล เม็กซิโก ก็ผลิตได้ไม่น้อย และคุณภาพก็เหมาะสมกับตลาดแถบนั้นด้วย และในทางกลับกัน ตลาดแถบเอเชียก็ไม่น่าจะเหมาะสำหรับมะม่วงจากอเมริกาได้เช่นกันเพราะว่าอยู่ห่างไกลและค่าขนส่งจะทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้นมาก

เมื่อ 4-5 ปีก่อนได้มีการวิจัยเพื่อสนับสนุนการส่งออกมะม่วง โดยมีการศึกษาพฤติกรรมความชอบในการบริโภคมะม่วงของตลาดเป้าหมายของเราก็คือจีน และญี่ปุ่น โดยกลุ่มนักวิจัยจากมหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งมี ดร. ทิพย์วรรณ งามศักดิ์ เป็นหัวหน้าทีม ผลจากการศึกษารั้งนี้พบว่าในบรรดามะม่วงที่เอาไปให้คนจีนและญี่ปุ่นลองชิมกันนั้น มะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ได้รับความนิยมสูงสุด และตามมาด้วยมหาชน ส่วนโชคอนันต์นั้น ก็พอจะไปได้แต่ยังสู้น้ำดอกไม้สีทองไม่ได้เกือบทุกกรณี และยังได้ข้อสรุปด้วยว่าคนญี่ปุ่นชอบมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ก็เพราะสีผิวสวยงาม รสชาติดี ลูกโตเหมาะสม

หลังจากที่กลุ่มวิจัยนี้ได้เสนอผลงานออกไปแล้ว ก็นำยี่ห้อที่ว่าตอนนี้มะม่วงน้ำดอกไม้สีทองก็ได้กลายเป็นมะม่วงส่งออกญี่ปุ่นอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องราวได้ในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางกรมส่งเสริมการเกษตรก็ได้ผลักดันให้มีการตั้งกลุ่มกันผลิตและส่งออกมะม่วงไปต่างประเทศอย่างเข้มแข็ง ยกตัวอย่างเช่นตอนนี้กลุ่มส่งออกมะม่วงตำบลมงคลธรรมนิมิตร ของจังหวัดอ่างทอง ซึ่งแต่เดิมเป็นกลุ่มส่งเสริมไร่นาสวนผสม และมีสมาชิกเพียงแค่ 10 รายเท่านั้น แต่ตอนนี้เปลี่ยนมาเป็นกลุ่มปรับปรุงคุณภาพมะม่วงเพื่อที่จะส่งออก และมีสมาชิก 40 ราย โดยมีพื้นที่ปลูกมะม่วงรวม

แล้วถึง 1,000 ไร่ และคาดว่าจะขยายตัวออกไปอีกเพราะว่าเท่าที่ผ่านมาประสบความสำเร็จในการผลิตมะม่วงคุณภาพเพื่อการส่งออกได้เป็นอย่างดี พูดถึงเรื่องการส่งออกก็คงหนีไม่พ้นคำสำคัญคำนี้คือ คุณภาพ หากเมื่อใดก็ตามไม่สามารถทำสินค้าที่มีคุณภาพตามที่ตลาดต้องการได้ ก็คงไม่มีที่ให้ขาย แล้วปัญหาสินค้าล้นตลาดก็จะตามมา ดังนั้น หากสามารถทำของดีมีคุณภาพได้แล้ว เรื่องตลาดก็ไม่น่าจะเป็นปัญหาใหญ่อีกต่อไป ขอแค่เพียงว่าผลิตให้ได้ตรงตามที่ตลาดต้องการ และข้อสำคัญคือต้องรักษามาตรฐานคุณภาพที่เพียรสร้างขึ้นมาให้ได้ เราคงเคยได้ยินปัญหาเรื่องการตัดทุเรียนอ่อนส่งออกไปขายต่างประเทศ และในที่สุดตอนนี้คือ หาดตลาดส่งออกทุเรียนแทบไม่ได้เพราะว่าไม่มีใครอยากซื้ออีกต่อไป ในกรณีของมะม่วงก็เช่นกัน หากไม่รักษาคุณภาพให้ดี อีกไม่นานก็อาจต้องพบปัญหาแบบเดียวกับทุเรียน คราวหน้าผมจะมาเล่าให้ฟังว่ากลุ่มส่งออกมะม่วงที่อ่างทองมีวิธีการจัดการอย่างไรบ้าง (สำนักงานพัฒนาการวิจัยการเกษตร 2558)

สัมมนาเพิ่มโอกาสแข่งขันมะม่วงรับอาเซียนฯ สมาคมชาวสวนมะม่วงกรุงเทพฯเปิดเวทีสัมมนาหากลยุทธ์เชื่อมโยงผลผลิตมะม่วงสู่ตลาดต่างประเทศ เพื่อรักษาส่วนแบ่งการตลาดจากประเทศในกลุ่มอาเซียนฯ เมื่อเวลา 09.30 น. วันที่ 31 มี.ค. ที่ โรงแรมกรุงศรีริเวอร์ พระนครศรีอยุธยา นายศิลป์ชัย ตระกูลทิพย์ นายกสมาคมชาวสวนมะม่วง ร่วมกับสำนักงานส่งเสริมการเกษตร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จัดสัมมนาเรื่อง "การเชื่อมโยงการผลิตและการตลาดมะม่วงสู่การแข่งขันการค้าในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน 58" ระหว่างวันที่ 30-31 มี.ค. โดยมีเกษตรกรผู้เพาะปลูกมะม่วง และผู้สนใจกว่า 200 คนเข้าร่วม ทั้งนี้สืบเนื่องจากปัจจุบันตลาดมะม่วงมีการแข่งขันสูง เนื่องจากใกล้จะมีการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทำให้ทางสมาคมต้องตื่นตัวมากขึ้น จากการวิเคราะห์ ศักยภาพของการแข่งขันมะม่วงกับประเทศอื่นในอาเซียน พบว่าไทยมีการส่งออกมะม่วง 76,340 ตัน มูลค่า 3,054 ล้านบาท โดยมีคู่แข่งสำคัญคือฟิลิปปินส์ ทางสมาคมจึงต้องเป็นสื่อกลางระหว่างผู้ผลิตมะม่วงทั่วประเทศกับตัวแทนผู้ส่งออกมะม่วง โดยมีทางกรมส่งเสริมเกษตรจัดเวทีพบปะกันเพื่อแลกเปลี่ยนปัญหาที่เกิดขึ้นในสมดุลย์ทางการซื้อขายผลผลิตมะม่วงซึ่งอยู่ในระหว่างออกผลผลิตสู่ตลาดในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเมษายนที่มีผลผลิตมาก

นายศิลป์ชัย กล่าวว่า สำหรับตลาดส่งออกส่วนใหญ่จะเป็นญี่ปุ่น ส่วนตลาดทางเกาหลีและจีนนั้นก็เป้นตลาดรอง แต่ไม่เคร่งครัดมาก เหมือนตลาดส่งออกประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีมาตรการเข้มงวดถึงขั้นตอนในการผลิต ซึ่งจะต้องปราศจากสารเคมีและรักษาสิ่งแวดล้อม ตลอดจนระยะเวลาของมะม่วงจะต้องไม่เร่งรัดขั้นตอนของธรรมชาติ ส่วนประเทศคู่แข่งในการส่งออกมะม่วงนั้นก็ยังเป็นฟิลิปปินส์ แต่อย่างไรก็ตามมะม่วงที่ส่งออกไปญี่ปุ่นนั้น เป็นมะม่วงพันธุ์น้ำดอกไม้สีทองคุณภาพสูง มีรสชาติหวานอร่อยซึ่งประเทศอื่นไม่มี ส่วนมะม่วงพันธุ์อื่นๆ ก็มีส่งออกบ้างใน

ประเทศกลุ่มอาเซียน อย่างไรก็ตาม ไทยจำเป็นต้องรักษาคุณภาพของผลิตผลเอาไว้เพื่อรักษาตลาดส่งออกเอาไว้และป้องกันคู่แข่งประเทศในกลุ่มอาเซียนที่จะมาแบ่งตลาดไป (นสพ.เดลินิวส์. 31 มีนาคม 2558)

3. แนวโน้มการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้

อุปนายกสมาคมมะม่วงไทยยื่นส่งออกปกติ

นายค้อย ตั้งวิชัย อุปนายกสมาคมสวนมะม่วงไทย กล่าวว่า สมาคมสวนมะม่วงไทย มีสมาชิกเกษตรกรผู้ปลูกมะม่วงของสมาคมชาวสวนมะม่วงไทยจาก 22 จังหวัด เป็นเกษตรกรผู้ปลูกมะม่วงถึง 220 ราย คิดเป็นพื้นที่เกือบ 1 แสนไร่ เฉพาะ จ.ประจวบคีรีขันธ์ มีพื้นที่ปลูกมะม่วงเพื่อการส่งออกและจำหน่ายในประเทศอยู่ประมาณ 59,000 ไร่ เกษตรกรในพื้นที่ปลูกมะม่วงเพื่อจำหน่ายหลากหลายพันธุ์ ได้แก่ ฟ้ายล้น น้ำดอกไม้ โชคอนันต์ และเขียวเสวย ฯลฯ ซึ่งมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง เป็นมะม่วงที่ปลูกเพื่อการส่งออกต่างประเทศเป็นสำคัญ โดยเฉพาะมะม่วงนอกฤดูกาล เกษตรกรสามารถผลิตได้ขนาดและได้ความหวานตามมาตรฐานการส่งออก ซึ่งประเทศญี่ปุ่นเป็นคู่ค้าที่สำคัญ โดยทำสัญญาและรับซื้อมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองจากประเทศไทยสูงเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือประเทศเวียดนาม, จีน, สิงคโปร์, มาเลเซีย และฮ่องกง ฯลฯ ซึ่งแต่ละปีประเทศญี่ปุ่น ได้มีการทำสัญญาเพื่อสั่งซื้อมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองจากทั่วประเทศ ประมาณ 1,500 ตัน ราคา กก.ละ 50-60 บาท คิดเป็นมูลค่าเกือบ 100 ล้านบาท

อุปนายกสมาคมสวนมะม่วงไทย กล่าวต่อว่า โดยในขณะนี้ชาวลือหนามูจนสร้างความวิตกกังวลให้เกษตรกรที่เป็นสมาชิกของสมาคมฯ กรณีภัยสึนามิที่ประเทศญี่ปุ่น จนทำให้มีการระงับออร์เดอร์ส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองกว่า 1,000 ตันนั้น ขอยืนยันว่า ล่าสุด ยังสามารถส่งออกได้ตามปกติ ถือเป็นความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนจนทำให้เกิดความสับสน เนื่องจากเมืองที่ส่งออกมะม่วงไปจำหน่ายไม่ใช่เมืองที่ถูกสึนามิโดยมีปัญหาเพียงเล็กน้อยในช่วงที่เกิดภัยพิบัติสึนามิใหม่ๆ 2-3 วันแรก ที่ไทยไม่สามารถส่งมะม่วงไปญี่ปุ่นได้เพราะไม่มีเครื่องบินบินไปส่งผลผลิตเท่านั้น แต่หลังจากสถานการณ์เริ่มคลี่คลายก็สามารถขนส่งมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองได้ตามปกติ แต่ยอมรับว่า บริษัทคู่ค้ามีการเผื่อระวังอย่างใกล้ชิดเพราะอาจมีสถานการณ์เปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะปัญหาเรื่องสารกัมมันตภาพรังสีจากโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ แต่ขอยืนยันกับเกษตรกรผู้ส่งออกมะม่วงได้ว่า ขณะนี้สถานการณ์ยังปกติทุกประการ โดยขอให้เกษตรกรรักษาคุณภาพการผลิตให้ดีขึ้นให้เชื่อมั่นว่ามะม่วงน้ำดอกไม้สีทองของไทยได้คุณภาพทั้งขนาดและความหวานตามมาตรฐานส่งออก

และยังเป็นที่ต้องการของตลาดทั่วโลก ส่วนญี่ปุ่นหากเศรษฐกิจฟื้นตัวอีกเป็น 3,000 ล้านด้วยซ้ำ

ที่มา สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ

4. ปัญหาและอุปสรรคการส่งออกไปยังประเทศญี่ปุ่น

ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีมาตรการสุขอนามัยที่เข้มงวด ที่ผ่านมากการส่งออกสินค้าประเภทพืชผักผลไม้จากไทยในตลาดญี่ปุ่น จึงมักจะประสบปัญหาและมีผลกระทบต่อการขายตลาดในญี่ปุ่น ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญ คือ

1. การกักกันพืช ปัญหาโรคพืชและศัตรูพืชที่ส่งผลกระทบอย่างยิ่งต่อการนำเข้าผลไม้และพืชผักของไทย ได้แก่ แมลงวันผลไม้ เพราะถึงแม้แมลงวันผลไม้จะไม่ได้ส่งผลกระทบหรือเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค แต่มีผลกระทบต่อภาคการเกษตรญี่ปุ่น โดยปัจจุบันนี้ผลไม้ที่ญี่ปุ่นนำเข้าจากไทย ได้แก่ มะพร้าวอ่อน สับปะรด ทุเรียน กุ้งดิบ มะขามหวาน สละ เป็นต้น เป็นผลไม้ที่ได้รับอนุญาตนำเข้าโดยต้องผ่านการอบไอน้ำเพื่อกำจัดแมลงได้แก่ มะม่วง (สายพันธุ์หนึ่งกลางวัน พิมแสนแดง แรด น้ำดอกไม้ และมหาชนก) และมังคุด แม้ว่ากรมวิชาการเกษตรจะยื่นขออนุญาตนำเข้าผลไม้ชนิดใหม่ เช่น ส้มโอ แต่การพิจารณาอนุญาตเป็นขั้นตอนทางเทคนิคใช้เวลานาน ข้อจำกัดด้านนี้ยังเป็นข้อจำกัดต่อการเข้าสู่ตลาดของญี่ปุ่นสำหรับผักที่ไทยมีศักยภาพการผลิตและเป็นที่ต้องการของญี่ปุ่น เช่น พริกหวาน พริกสด ผักบุ้ง

2. ญี่ปุ่นมีมาตรฐานความปลอดภัยอาหารสูง โดยเฉพาะมาตรฐานสารเคมีทางการเกษตรตกค้างที่เข้มงวด โดยจะส่งกักกันพืชผักผลไม้นำเข้า เพิ่มตรวจ 100% เพื่อตรวจก่อนอนุญาตนำเข้าผลไม้จากไทย ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเข้าสู่ตลาดและการแข่งขันในตลาด

3. ความสม่ำเสมอของปริมาณและคุณภาพผลผลิต สร้างปัญหาในการขายตลาดมะม่วง มังคุด และผลไม้สดอื่นๆ จากไทย ผู้ค้าญี่ปุ่นต้องการความสม่ำเสมอทั้งปริมาณ คุณภาพและช่วงเวลา เพื่อกำหนดราคาให้แข่งขันกับผลผลิตในประเทศและจากประเทศอื่นๆ เกษตรกรไทยจึงควรต้องมีการปรับปรุง การดูแลรักษาหลังการเก็บเกี่ยว เพื่อยืดความสดและคุณภาพ

การแก้ไขปัญหาลดอุปสรรคในการส่งออกผักผลไม้ไทยไปญี่ปุ่น

1. ส่งเจ้าหน้าที่วิชาการ หรือเรื่องการยกเลิกการห้ามนำเข้าอย่างสม่ำเสมอและนำหารือในระดับความร่วมมือภายใต้ JTEPA

2. ประเทศไทยจำเป็นต้องมีกฎหมายบังคับการควบคุมมาตรฐานความปลอดภัยอาหาร เพื่อให้หน่วยงานรับผิดชอบสามารถควบคุม บังคับ ลงโทษ ผู้ผลิต ผู้ค้าและผู้ส่งที่ไม่ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับ

3. กรมวิชาการเกษตรควรดำเนินมาตรการควบคุมการใช้สารเคมีทางการเกษตรสำหรับมะม่วง มังคุด กล้วย และผลไม้ที่มีการส่งออกสู่ประเทศญี่ปุ่นอย่างเข้มงวดและใช้ระบบการรับรองเกษตรกร ผู้ประกอบการและผู้ส่งออกทุกระดับ เพื่อเสริมสร้างความน่าเชื่อถือ

4. สร้างระบบการบริหารจัดการผลผลิตที่เข้มแข็งร่วมกันระหว่างเกษตรกร ผู้ประกอบการ ผู้ส่งออก และผู้ค้าไทย-ญี่ปุ่น เพื่อให้ได้สินค้ามาตรฐาน คุณภาพ ปริมาณ ตรงเวลา ตามความต้องการตลาด

5. รักษาสวนแบ่งตลาดโดยมุ่งเน้นการผลิตผลไม้คุณภาพ ปลอดภัย และการทำประชาสัมพันธ์ระบบมาตรฐานความปลอดภัยอย่างต่อเนื่องสู่ผู้ค้าและผู้บริโภคญี่ปุ่น

6. การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ ภาชนะบรรจุ และสร้างตลาดการส่งออกสินค้าประเภทอาหารใหม่ๆ นอกเหนือจากการส่งออกผักผลไม้สด เช่น ขนุน ของว่าง น้ำผลไม้ ไอศกรีมผลไม้ และการพัฒนาเมนูสุขภาพจากผลไม้ที่ได้รับอนุญาตนำเข้าแล้ว ตลอดจนผลิตภัณฑ์เสริมสุขภาพที่มีส่วนผสมผลไม้ไทย เป็นต้น

5. การใช้ภาษาญี่ปุ่นในเชิงธุรกิจ

จากการศึกษางานวิจัยด้านปัญหาการใช้ภาษาญี่ปุ่นในสถานที่ทำงาน ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการศึกษาของ เตือนใจ เกียวซี (2544) ซึ่งได้สำรวจบัณฑิตสาขาวิชาเอกและวิชาโทภาษาญี่ปุ่นของมหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 57 คน โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามเพื่อศึกษาสภาพการใช้งานภาษาญี่ปุ่นของบัณฑิตและสภาพปัญหาที่บัณฑิตประสบในการทำงาน ผลการศึกษพบว่าบัณฑิตสาขาภาษาญี่ปุ่นของมหาวิทยาลัยศิลปากรส่วนใหญ่ทำงานเป็นล่ามนักแปลและเลขานุการ และบัณฑิตส่วนใหญ่ตอบว่าทักษะการสนทนาเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด และปัญหาที่บัณฑิตของมหาวิทยาลัยศิลปากรรู้สึกรู้สึกว่าเป็นอุปสรรคในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในสถานที่ทำงานมากที่สุดคือ การพูดเร็ว คำศัพท์เฉพาะทาง และภาษาถิ่นคะตะจิริและทุซุบะกิได้วิเคราะห์ว่าปัญหาเรื่องความเร็วในการพูดของคนญี่ปุ่นที่บัณฑิตยกขึ้นมาหากพูดอีกนัยหนึ่งก็คือบัณฑิตไม่สามารถฟังจับใจความที่ชาวญี่ปุ่นพูดด้วยความเร็วที่เป็นธรรมชาติได้ ปัญหาด้านการฟังของบัณฑิตสามารถจำแนกได้เป็น 3 กลุ่ม 1. บัณฑิตไม่สามารถฟังการออกเสียง การใช้ทำนองเสียง (Intonation) เมื่อไม่ใช่ผู้พูดคนเดิมได้ หรือฟังจับใจความไม่ได้เมื่อคนญี่ปุ่นออกเสียงไม่ชัด หรือการพูดที่เป็น

เอกลักษณ์ประจำตัวของชาวญี่ปุ่นแต่ละคนได้ 2. บัณฑิตไม่สามารถพึงจับใจความคำศัพท์ใหม่ที่ไม่คุ้นเคยได้ เช่นคำศัพท์เฉพาะทางต่างๆ 3. บัณฑิตไม่สามารถฟังภาษาถิ่นเข้าใจ

งานวิจัยนี้ได้สำรวจบริษัทญี่ปุ่นขนาดใหญ่ 18 แห่ง (วิสาหกิจขนาดใหญ่ 13 แห่ง และวิสาหกิจขนาดกลางและเล็ก 5 แห่ง) และผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยซึ่งเรียนภาษาญี่ปุ่นที่โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นวาเซดะ จำนวน 54 คน คนซึ่งผู้เรียนเหล่านี้คือกลุ่มของคนทำงานซึ่งมาเรียนภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติมหลังเลิกงานหรือวันหยุด ฮาระคะใช้วิธีสัมภาษณ์ผู้บริหารระดับสูงและเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลของบริษัท สำหรับกลุ่มผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ติดตามผล งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างประมวลรายวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจที่เหมาะสมกับความต้องการของบริษัทญี่ปุ่นและความต้องการผู้เรียนในกลุ่มของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น ฮาระคะได้สอบถามเกี่ยวกับความถี่ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นและสถานการณ์ประเภทใดที่ทำให้ได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นบ้าง รวมถึงผู้เรียนอยากให้เห็นเองสามารถทำสิ่งใดได้โดยใช้ภาษาญี่ปุ่น ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนเกินกว่าครึ่งได้มีโอกาใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นประจำทุกวัน และสถานการณ์ที่ทำให้ได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นบ่อยที่สุดคือ การสนทนาภายในบริษัท และทักษะภาษาญี่ปุ่นของตนเองที่บัณฑิตอยากจะพัฒนามากที่สุดคือ ทักษะด้านการสนทนาและทักษะด้านการสื่อสารทางธุรกิจ

ชนสาร เสนีย์และคณะ ได้สำรวจกลุ่มบริษัทญี่ปุ่น 5 แห่ง กลุ่มมหาวิทยาลัย และกลุ่มของบัณฑิต เพื่อทำความเข้าใจสภาพจริงที่สัมพันธ์กับภาษาญี่ปุ่นเชิงธุรกิจในประเทศไทย และเพื่อวิเคราะห์ว่าบัณฑิตที่ผ่านการศึกษาภาษาญี่ปุ่นในระดับมหาวิทยาลัยสามารถบรรลุเป้าหมายด้านภาษาญี่ปุ่นในระดับไหน และจากที่บัณฑิตจบการศึกษาแล้ว บัณฑิตมีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถภาษาญี่ปุ่นอย่างไร โดยทำการเก็บข้อมูลจากผู้รับผิดชอบหรือผู้ดูแลงานด้านฝ่ายบุคคลของโรงงานอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมในเขตปริมณฑล 5 แห่ง เป็นคนไทย 1 คน และคนญี่ปุ่น 4 คน และยังได้สำรวจมหาวิทยาลัยของรัฐและของเอกชนที่มีการเปิดสอนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกจำนวน 10 แห่งพร้อมทั้งดำเนินการเก็บข้อมูลจากบัณฑิตที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกและทำงานโดยใช้ภาษาญี่ปุ่นอีกจำนวน 25 คนด้วย เพื่อวิเคราะห์ระดับความสามารถภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในการทำธุรกิจของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาด้านภาษาญี่ปุ่นว่ามีผลสัมฤทธิ์ในระดับใด และเพื่อทำความเข้าใจสภาพจริงของการใช้ภาษาญี่ปุ่นเชิงธุรกิจ จากการสำรวจพบว่าบริษัทญี่ปุ่น 4 ใน 5 แห่งที่สำรวจใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นหลักหรือไม่ก็ภาษาญี่ปุ่นปนกับภาษาไทยเป็นหลัก งานที่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นหลักคือล่ามและเลขานุการ แต่นอกเหนือจากงานตำแหน่งดังกล่าวแล้ว แผนกอื่นก็ต้องการบุคลากรที่มีความสามารถภาษาญี่ปุ่นด้วย เช่น พนักงานในไลน์การผลิต

นอกเหนือจากความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นทั่วไปแล้ว บริษัทส่วนใหญ่คาดหวังว่าผู้เรียนมีความรู้เฉพาะทาง เช่น สามารถอ่านข้อกำหนดทางเทคนิคหรือหนังสือคู่มือต่างๆ ได้ด้วย

งานวิจัยเรื่องนี้ได้นำเสนอผลการสำรวจการทำงานของบัณฑิตของมหาวิทยาลัยทั้ง 10 แห่ง ผลการศึกษาพบว่าบัณฑิตร้อยละ 86 ทำงานในบริษัทญี่ปุ่น และปัญหาด้านการใช้ภาษาญี่ปุ่นที่บัณฑิตประสบในการทำงานได้แก่ ปัญหาด้านการสื่อสารทางวาจาซึ่งได้แก่ การฟัง การพูด คำศัพท์เฉพาะทาง ภาษาสุภาพ ไวยากรณ์ ความรู้ทางธุรกิจ ความกดดันในการทำงาน เป็นต้น สำหรับปัญหาด้านการสื่อสารทางวาจาที่บัณฑิตประสบได้แก่ บัณฑิตไม่สามารถฟังจับใจความได้เฉพาะชาวญี่ปุ่นพูดเร็ว คำศัพท์เฉพาะทางเป็นอุปสรรคในการสื่อสาร เป็นต้น สิ่งที่บัณฑิตคาดหวังต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในมหาวิทยาลัยคือ อยากให้มหาวิทยาลัยเพิ่มโอกาสในการสนทนากับชาวญี่ปุ่น และฝึกฝนทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นให้เพิ่มมากขึ้น รวมถึงเนื้อหาในตำราเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในมหาวิทยาลัยไม่มีโอกาสได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดทำให้เกิดอุปสรรคในการสื่อสาร

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปาริชาติ ทองเรืองสุโกส (2550 : บทคัดย่อได้ศึกษาเรื่องปัญหาความต้องการและความจำเป็นในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์ – ญี่ปุ่น โรงเรียนนวมินทราชูทิศห้วยวัง นนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มมีความเห็นว่าทักษะการฟังมีปัญหามากที่สุด นักเรียนและอาจารย์มีความเห็นว่าเนื้อหาด้านไวยากรณ์มีปัญหามากที่สุด นักเรียนมีความต้องการจำเป็นในทักษะการฟังและทักษะการอ่านมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มต้องการให้การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาญี่ปุ่นในระดับขั้นพื้นฐานได้ นักเรียนต้องการให้เน้นทักษะการฟังมากที่สุดในขณะที่อาจารย์และศิษย์เก่าต้องการให้เน้นทุกทักษะ นักเรียนต้องการให้เน้นเนื้อหาด้านคำศัพท์ในขณะที่อาจารย์เห็นว่านักเรียนต้องการให้เน้นเนื้อหาภาษาญี่ปุ่นสำหรับการสอบเข้ามหาวิทยาลัย และนักเรียนมีความสนใจในภาษาญี่ปุ่น การศึกษาครั้งนี้พบว่าควรเน้นทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน เนื้อหาด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และเนื้อหาภาษาญี่ปุ่นสำหรับการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เพื่อให้คอร์ส วิชาภาษาญี่ปุ่นตอบสนองต่อความต้องการจำเป็นของนักเรียน รวมทั้งการนำเกมส์ และสื่อที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นมาปรับใช้เพื่อเพิ่มความสนใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น

นรินทร์ คำรงค์ชัย (2554 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความคาดหวังและความพึงพอใจต่อคุณสมบัติของผู้สอน การศึกษาภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ความจำเป็นในการว่าจ้างบุคลากรที่สำเร็จการศึกษาด้านญี่ปุ่นศึกษายังมีอยู่มาก แต่หลายองค์กรประสบกับปัญหาการสรรหาบุคลากรด้านญี่ปุ่นศึกษาเพื่อเข้าทำงาน เพราะบุคลากรที่มีคุณสมบัติเหมาะสมกับความต้องการมีอยู่น้อย ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากความคาดหวังต่อคุณสมบัติของผู้สำเร็จการศึกษาด้านญี่ปุ่นศึกษา มีความคลาดเคลื่อนระหว่างบัณฑิตผลและผู้ประกอบการ กล่าวคือ บัณฑิตจะคาดหวังและให้ความสำคัญกับระดับความสามารถและทักษะทางการใช้ภาษามากที่สุด ในขณะที่ผู้ประกอบการคาดหวังบุคลากรที่มีความสามารถในการทำความเข้าใจและตัดสินใจ อีกทั้งนำภาษาญี่ปุ่นมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ และปฏิบัติจริงอย่างได้ถูกต้อง โดยมองว่าทักษะด้านภาษาญี่ปุ่นโดยรวมเป็นเพียงพื้นฐานอย่างหนึ่งในการทำงานเท่านั้น นอกจากนี้ยังพบว่าทั้งบัณฑิตและผู้ประกอบการ ต้องการให้มีการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติ และสามารถนำไปประกอบวิชาชีพได้จริง มากกว่าการเรียนการสอนจากตำราเรียน และผู้สอนเพียงอย่างเดียว

ศุภลักษณ์ วิริยะ และคณะ (2555 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมภาษาญี่ปุ่นเพื่อการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลนครพิษณุโลก ผลการวิจัยพบว่า 1) หลักสูตรฝึกอบรมภาษาญี่ปุ่นเพื่อการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลนครพิษณุโลก มีความสอดคล้องและมีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้ 2) ผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม พบว่า คะแนนเฉลี่ยด้านความรู้และทักษะของผู้เข้ารับการฝึกอบรมหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม 3) หลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 92.28/89.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 4) ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมภาษาญี่ปุ่นเพื่อการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลนครพิษณุโลก โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

วิไลรัตน์ ทาโส (2555 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้กิจกรรมทางวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการศึกษาพบว่า หลังการเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่นมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ มีความเชื่อมั่นในตนเองต่อการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นดีขึ้น เห็นว่าภาษาญี่ปุ่นเรียนรู้ได้ง่าย ไม่ยาก และเรียนภาษาญี่ปุ่นมีประโยชน์ในการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยและการทำงานในอนาคต

ธิดิสรณ์ แสงอุไร (2556 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความพึงพอใจของบัณฑิตต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นต่อการฟังและการพูดกับความสอดคล้องกับความต้องการของบริษัทญี่ปุ่นในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า 1) บัณฑิตมีความพึงพอใจหลักสูตรที่เน้นพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยบัณฑิตให้ความเห็นว่าจำนวนวิชา การฝึกฝนระหว่างเรียน การบ้านหรือ

การฝึกฝนนอกห้องเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับทักษะด้านการฟังและการพูดอยู่ในระดับพอดี ในขณะที่จำนวนวิชาการฝึกฝนระหว่างเรียน การบ้านหรือการฝึกฝนนอกห้องเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์เฉพาะทางแต่ละสาขา การแปลและล่ามภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับน้อย 2) จากการประเมินโดยชาวญี่ปุ่นที่ทำงานร่วมกับบัณฑิตพบว่าบัณฑิตสามารถใช้ทักษะการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างดี เช่น การแนะนำตัวเอง การกล่าวคำทักทาย เป็นต้น แต่ในสถานการณ์ที่ซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับการทำงานบัณฑิตยังไม่สามารถทำได้ดีเท่าที่ควร เช่น การฟังและการพูดในที่ประชุม หรือการอภิปราย นอกจากบริษัทญี่ปุ่นจะมีความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถด้านการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นแล้ว บริษัทญี่ปุ่นยังมีความคาดหวังเกี่ยวกับวิธีการทำงานแบบญี่ปุ่นด้วย เช่น การประยุกต์ใช้หลักการ Hou-Ren-Sou เป็นต้น

บวรศรี มณีพงษ์ (2556 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรียนความต้องการของนักเรียน ผู้ปกครอง และครูที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในสถานศึกษา ตำบลสามบัณฑิต อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการศึกษาความต้องการให้จัดการสอนภาษาญี่ปุ่นในสถานศึกษาพบว่าทั้งนักเรียน ผู้ปกครอง และครูมีความต้องการในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.82, 3.81 และ 3.66 ตามลำดับ ความต้องการด้านทักษะที่ต้องการให้สอน พบว่านักเรียนและผู้ปกครองมีความต้องการให้สอนทักษะฟัง พูด อ่าน เขียนทุกด้าน ส่วนครูต้องการสอนทักษะฟังและพูดเท่านั้น ความต้องการทางด้านเนื้อหาที่ต้องการให้สอนพบว่านักเรียน ผู้ปกครอง และครูมีความต้องการให้สอนการสนทนาภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในชีวิตประจำวันเป็นอันดับแรก อันดับรองลงมาได้แก่ เนื้อหาด้านสังคมและวัฒนธรรมญี่ปุ่น และภาษาญี่ปุ่นเกี่ยวกับการทำงาน เหตุผลที่ประชากรทั้งสามกลุ่มต้องการให้จัดการสอนภาษาในโรงเรียน คือ ต้องการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอื่นๆนอกเหนือจากภาษาอังกฤษ

ผลการเปรียบเทียบความต้องการของประชากร 3 กลุ่ม พบว่านักเรียน ผู้ปกครอง และครูมีความต้องการให้มีการสอนภาษาญี่ปุ่นในโรงเรียนไม่แตกต่างกัน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านความต้องการที่ใกล้เคียงกัน

ผลการศึกษาความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการสอนภาษาญี่ปุ่นพบว่า ผู้บริหารมีความต้องการให้มีการจัดการสอนภาษาญี่ปุ่นในโรงเรียน แต่ขาดความพร้อมด้านครู การส่งเสริมพัฒนาศักยภาพครู เพื่อให้สามารถสอนภาษาญี่ปุ่นได้ในอนาคตก็ไม่เพียงพอที่จะสอนได้ จึงต้องการความร่วมมือจากมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยาเพื่อส่งบุคลากรลงไปช่วยจัดการทดลองสอนในโรงเรียน

7. กรอบแนวความคิดในการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการส่งออกมะม่วง
น้ำดอกไม้สีทอง ” มีกรอบแนวความคิดในการวิจัยดังนี้

กรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย

ตัวแปรต้น



ตัวแปรตาม



บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง “เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Exploratory)” ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการศึกษาตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ประชากรในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ส่งออกต่างประเทศ เป็นการสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling) จำนวน 10 ราย และสัมภาษณ์ 6 ราย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสัมภาษณ์ (Interview) และแบบสอบถาม (Questionnaire)

แบบสัมภาษณ์ (Interview) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา แบ่งออกเป็น 5 คำถาม ดังต่อไปนี้

1. ท่านมีปัญหาในการติดต่อสื่อสารในการประกอบธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองกับบริษัทของญี่ปุ่น หรือตัวแทนของบริษัทญี่ปุ่น หรือไม่ มากน้อยเพียงใด และเพราะเหตุใด

2. ท่านคิดว่าภาษาญี่ปุ่นมีความจำเป็นในการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองหรือไม่เพียงใด โปรดอธิบาย

3. ท่านคิดว่าตัวท่านมีความจำเป็นต้องได้รับการฝึกอบรมภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นหรือไม่เพียงใด

4. ท่านคิดว่า ถ้าท่านมีความรู้ภาษาญี่ปุ่น จะช่วยท่านติดต่อกับชาวญี่ปุ่นสะดวกและเข้าใจกันมากขึ้นหรือไม่ เพียงใด

5. ถ้าท่านต้องการจะเข้ารับการอบรมภาษาญี่ปุ่นจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ท่านต้องการเรียนรู้ทักษะภาษาญี่ปุ่นด้านใด (การสนทนาเบื้องต้น การฟัง การอ่าน การเขียน ความรู้ด้านประเทศและคนญี่ปุ่น และความรู้ภาษาญี่ปุ่นเกี่ยวกับการทำงานอย่างง่าย ๆ)

แบบสอบถาม (Questionnaire) ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา จำนวนปีที่ประกอบกิจการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้ และการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น เป็นแบบสอบถามแบบสำรวจรายการ (Check List) โดยมีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด (Closed Form)

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่นในการติดต่อธุรกิจมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองกับชาวญี่ปุ่น ประกอบด้วย

1. การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในยุคปัจจุบัน
2. ภาษาญี่ปุ่นมีบทบาทสำคัญต่อการติดต่อธุรกิจมะม่วงน้ำดอกไม้

กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบลิเคิร์ท (Likert Scale) โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลอัตราภาค (Interval Scale) 5 ระดับการกำหนดความสำคัญมากน้อยในระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่นในการติดต่อธุรกิจมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองกับชาวญี่ปุ่น กำหนดเกณฑ์การให้น้ำหนัก ดังนี้

ระดับคะแนน	ความหมาย
5	มีระดับความสำคัญต่อความคิดเห็นมากที่สุด
4	มีระดับความสำคัญต่อความคิดเห็นมาก
3	มีระดับความสำคัญต่อความคิดเห็นปานกลาง
2	มีระดับความสำคัญต่อความคิดเห็นน้อย
1	มีระดับความสำคัญต่อความคิดเห็นน้อยที่สุด

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่ออธิบายค่าที่ได้มักจะใช้ค่าเฉลี่ยและนำค่าเฉลี่ยเทียบกับเกณฑ์ในการแปลความหมายโดยจัดเป็นช่วงหรือใช้เกณฑ์ของนักวิชาการมาใช้อ้างอิง โดยมีเกณฑ์แปลผลดังนี้

ที่สุด	ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	หมายถึง ความสำคัญต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่น อยู่ในระดับมาก
	ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	ความสำคัญต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่น อยู่ในระดับมาก
	ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	หมายถึง ความสำคัญต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่น อยู่ในระดับปานกลาง
ที่สุด	ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	หมายถึง ความสำคัญต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่น อยู่ในระดับน้อย
	ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	หมายถึง ความสำคัญต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่น อยู่ในระดับน้อย

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบธุรกิจเป็นแบบสอบถามแบบสำรวจรายการ (Check List) โดยมีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด (Closed Form)

ตอนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการต่อการติดต่อธุรกิจมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองกับชาวญี่ปุ่น ประกอบด้วย

1. ระดับบุคคล
2. ระดับสังคม
3. ระดับประเทศ

กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบลิเคิร์ท (Likert Scale) โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลอัตราภาค (Interval Scale) 5 ระดับ (มัลลิกา บุญนาค 2542:29) การกำหนดความสำคัญมากน้อยในระดับความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการต่อการติดต่อธุรกิจมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองกับชาวญี่ปุ่นได้กำหนดเกณฑ์การให้น้ำหนัก ดังนี้

ระดับคะแนน	ความหมาย
5	มีระดับความสำคัญต่อความต้องการมากที่สุด
4	มีระดับความสำคัญต่อความต้องการมาก
3	มีระดับความสำคัญต่อความต้องการปานกลาง
2	มีระดับความสำคัญต่อความต้องการน้อย
1	มีระดับความสำคัญต่อความต้องการน้อยที่สุด

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่ออธิบายค่าที่ได้มักจะใช้ค่าเฉลี่ยและนำค่าเฉลี่ยเทียบกับเกณฑ์ในการแปลความหมายโดยจัดเป็นช่วงหรือใช้เกณฑ์ของนักวิชาการมาใช้อ้างอิง (ประคอง วรรณสูตร, 2538 หน้า 117) โดยมีเกณฑ์แปลผลดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง ความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการต่อการติดต่อธุรกิจ อยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง ความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการต่อการติดต่อธุรกิจ อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง ความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการต่อการติดต่อธุรกิจ อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง ความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการต่อการติดต่อธุรกิจ อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง ความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการต่อการติดต่อธุรกิจ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ใช้การวัดเชิงคุณภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษารวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีต่างๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามงานวิจัย

2. ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบปรับปรุงความสมบูรณ์ และความถูกต้องให้ครอบคลุมทั้งด้านโครงสร้าง เนื้อหา และภาษาที่ใช้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจแก่ผู้ตอบแบบสอบถามและนำมาปรับปรุงแก้ไข

3. นำแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ท่านในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องเพื่อทดสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความเชื่อมั่น เพื่อให้ได้แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามที่มีคุณภาพ พร้อมจัดพิมพ์แบบสอบถามใหม่

4. นำแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความเชื่อมั่นไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ และนำเครื่องมือไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์และแจกแบบสอบถามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ได้จำนวน 10 ชุด จากกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนทั้งหมด

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่รวบรวมได้ทั้งหมดมาตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วนสมบูรณ์ และนำไปประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังต่อไปนี้

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ซึ่งเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษากลางในการติดต่อธุรกิจส่งออกระหว่างผู้ปลูกมะม่วงน้ำดอกไม้ จำนวน 10 รายกับบริษัทตัวแทนของฝ่ายญี่ปุ่น ซึ่งเป็นกลุ่มประชากรเป้าหมาย ดังนั้นจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยตรรกะ (logic) แลตรวจสอบแบบ 3 เสา (triangular reexamination) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงที่สุด จากนั้นจึงเขียนวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนข้อมูลเชิงปริมาณ จะใช้สถิติพรรณนาในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อสำรวจความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการเพื่อส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจระหว่างผู้ส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองกับบริษัทธุรกิจของญี่ปุ่นซึ่งเป็นผู้ซื้อ 2) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารเพื่อธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง 3) เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการนำภาษาญี่ปุ่นมาใช้ในการเจรจาติดต่อธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล 2 ส่วน ได้แก่ ข้อมูลจากแบบสอบถามและข้อมูลจากการสัมภาษณ์ สำหรับข้อมูลจากแบบสอบถามนำมาวิเคราะห์เชิงปริมาณด้วยสถิติ คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งแสดงผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย นำเสนอในส่วนที่ 1 ส่วนข้อมูลจากการสัมภาษณ์นำมาวิเคราะห์เชิงคุณภาพแสดงผลการวิเคราะห์ด้วยการบรรยายเชิงพรรณนา นำเสนอในส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ส่วนที่ 2 ผลการสัมภาษณ์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ประกอบการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่มีต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่น

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการในการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามแก่ผู้ประกอบการเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ รวม 10 ชุด โดยได้รับกลับคืนมาครบทั้ง 10 ชุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ประกอบด้วย 1) ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่นในการติดต่อธุรกิจกับชาวญี่ปุ่น 3) ความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการ 4) ความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการ ดังตารางที่ 4.1 – 4.6

1. ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคล

ตารางที่ 4.1 แสดงลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	6	60.00
หญิง	4	40.00
รวม	10	100.00
2. อายุ		
20 – 30 ปี	2	20.00
31 – 39 ปี	2	20.00
40 – 50 ปี	1	10.00
51 – 60 ปี	4	40.00
60 ปี ขึ้นไป	1	10.00
ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
รวม	10	100.00
3. ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	4	40.00
มัธยมศึกษา / ปวช.	-	-
ปวส. / อนุปริญญา	-	-
ปริญญาตรี	6	60.00
ปริญญาโท	-	-
รวม	10	100.00
4. จำนวนปีที่ประกอบธุรกิจการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง		
1 – 5 ปี	2	20.00
6 – 10 ปี	4	40.00
11 – 15 ปี	1	10.00
16 ปี ขึ้นไป	3	30.00
รวม	10	100.00

5. เคยเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นมาก่อนหรือไม่		
เคย	1	10.00
ไม่เคย	9	90.00
รวม	10	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 60.00) มีอายุระหว่าง 51 – 60 ปี (ร้อยละ 40.00) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 60.00) มีระยะเวลาในการประกอบกิจการธุรกิจส่งออก จำนวน 6 – 10 ปี (ร้อยละ 40.00) และไม่เคยเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นมาก่อน (ร้อยละ 90.00)

2. ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการติดต่อธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในการประกอบธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง

	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับ ความคิดเห็น
1. ความคิดเห็นต่อการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในปัจจุบัน	3.82	0.97	มาก
2. ความคิดเห็นต่อบทบาทและความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นในการติดต่อธุรกิจกับชาวญี่ปุ่น	3.81	0.82	มาก
รวม	3.81	0.89	มาก

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ในตำบลดงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ มีความคิดเห็นต่อความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในการประกอบการธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.81$, S.D. = 0.89)

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าร้อยละของระดับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ในตำบลดงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ทักษะภาษาญี่ปุ่นด้านต่างๆ	ระดับทักษะภาษาญี่ปุ่น		
	สูง	กลาง	ต่ำ
1. ความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่น	- (-)	1 (10.00)	9 (90.00)
2. ทักษะทั้ง 4 ด้าน (ฟัง พูด อ่าน เขียน)	- (-)	- (-)	10 (100.00)
3. ความจำเป็นในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในธุรกิจ	8 (80.00)	1 (10.00)	1 (10.00)
4. การใช้ภาษาญี่ปุ่นด้วยคอมพิวเตอร์และสมาร์ทโฟน	1 (10.00)	1 (10.00)	8 (80.00)
5. ความต้องการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นโดยการอบรมระยะสั้น	8 (80.00)	1 (10.00)	1 (10.00)

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับต่ำ (ร้อยละ 90.00) ทักษะทั้ง 4 ด้าน (ฟัง พูด อ่าน เขียน) อยู่ในระดับต่ำ (ร้อยละ 100.00) มีความจำเป็นในการใช้

ภาษาญี่ปุ่นในธุรกิจ อยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 80.00) แต่ มีการใช้ภาษาญี่ปุ่นด้วยคอมพิวเตอร์และ
สมาร์ตโฟน อยู่ในระดับต่ำ (ร้อยละ 80.00) และมีความต้องการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นโดยการอบรม
ระยะสั้น อยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 90.00)

3. ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการในการติดต่อธุรกิจมะม่วง น้ำดอกไม้สีทองกับชาวญี่ปุ่น

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของความต้องการของผู้ประกอบการส่งออกมะม่วง
น้ำดอกไม้สีทองที่มีต่อใช้ภาษาญี่ปุ่น ระดับบุคคล

ความต้องการใช้ญี่ปุ่นของผู้ประกอบการ	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1. มากที่สุด	-	-	-
2. มาก	8	80.00	1
3. ปานกลาง	1	10.00	2
4. น้อย	1	10.00	3
5. น้อยที่สุด	-	-	-
รวม	10	100.00	

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่า ความต้องการในการใช้ภาษาญี่ปุ่นระดับบุคคลของ
ผู้ประกอบการมีสูงถึงร้อยละ 80

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนและร้อยละของความต้องการของผู้ประกอบการส่งออกมะม่วง
น้ำดอกไม้สีทองที่มีต่อใช้ภาษาญี่ปุ่น ระดับสังคม

ความต้องการใช้ญี่ปุ่นของผู้ประกอบการ	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1. มากที่สุด	7	70.00	1
2. มาก	2	20.00	2
3. ปานกลาง	1	10.00	3
4. น้อย	-	-	-
5. น้อยที่สุด	-	-	-

รวม	10	100.00	
-----	----	--------	--

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่า ความต้องการในการใช้ภาษาญี่ปุ่นระดับสังคมของผู้ประกอบการมีสูงถึงร้อยละ 70

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนและร้อยละของความต้องการของผู้ประกอบการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองที่มีต่อใช้ภาษาญี่ปุ่น ระดับประเทศ

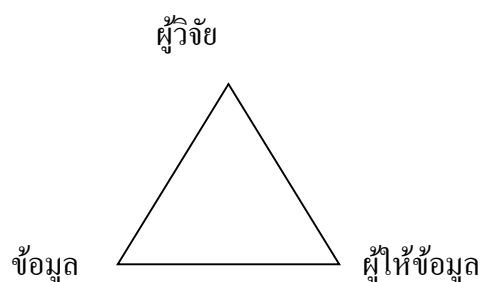
ความต้องการใช้ญี่ปุ่นของผู้ประกอบการ	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
1. มากที่สุด	7	70.00	1
2. มาก	2	20.00	2
3. ปานกลาง	1	10.00	3
4. น้อย	-	-	-
5. น้อยที่สุด	-	-	-
รวม	10	100.00	

จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่า ความต้องการในการใช้ภาษาญี่ปุ่นระดับประเทศของผู้ประกอบการมีสูงถึงร้อยละ 70 จึงสรุปได้ว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ภาษาญี่ปุ่นมีความสำคัญทุกระดับ กล่าวคือ ความสำคัญในระดับบุคคล อยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 80.00) ระดับสังคม อยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 70.00) และระดับประเทศ อยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 70.00)

ส่วนที่ 2 ผลการสัมภาษณ์ข้อมูลความคิดเห็นของผู้ประกอบการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ในตำบลงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่มีต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่น

ในส่วนนี้จะแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ในตำบลงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ คัดเลือกเฉพาะบุคคลสำคัญๆ 6 ราย ซึ่งสามารถสรุปได้เป็น 5 ประเด็น ได้แก่

- 1) ด้านปัญหาการติดต่อสื่อสารกับบริษัทหรือตัวแทนของบริษัทญี่ปุ่น
- 2) ด้านความจำเป็นในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในธุรกิจส่งออก
- 3) ด้านความจำเป็นที่จะต้องมารฝึกอบรมความรู้ภาษาญี่ปุ่น
- 4) ด้านความสะดวกในการติดต่อกับบริษัทญี่ปุ่นเมื่อรู้ภาษาญี่ปุ่น
- 5) ด้านความต้องการเข้ารับการฝึกอบรมความรู้ภาษาญี่ปุ่น เมื่อตรวจสอบแบบสามเส้าแล้วพบว่าข้อมูลที่ได้มีความเที่ยงตรง ดังรูป



ผลการสัมภาษณ์สรุปได้ดังนี้

1. ด้านปัญหาการติดต่อสื่อสารกับบริษัทหรือตัวแทนของบริษัทญี่ปุ่น
ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 6 ราย มีความเห็นว่า ไม่มีปัญหา เพราะบริษัทญี่ปุ่นจะส่งตัวแทนที่เป็นคนไทยมาเป็นล่ามมาพร้อมด้วยอยู่แล้ว
2. ด้านความจำเป็นในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในธุรกิจส่งออก ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 6 ราย
มีความเห็นว่า มีความจำเป็นแต่ไม่มากนัก แต่ในอนาคตคงมีความจำเป็นมาก
3. ด้านความจำเป็นที่จะต้องมารฝึกอบรมความรู้ภาษาญี่ปุ่น
ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 6 ราย มีความเห็นสอดคล้องกันว่า มีความจำเป็นมาก โดยเฉพาะคนรุ่นหลังๆ ที่จะต้องมีการติดต่อสื่อสารกับบริษัทญี่ปุ่นต่อไป
4. ด้านความสะดวกในการติดต่อกับบริษัทญี่ปุ่นเมื่อรู้ภาษาญี่ปุ่น
ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 6 ราย มีความเห็นว่า จำเป็นมาก เพราะจะช่วยให้การเจรจาต่อรองทางธุรกิจมีความยุติธรรม เสมอภาค และไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากบริษัทญี่ปุ่น
5. ด้านความต้องการเข้ารับการฝึกอบรมความรู้ภาษาญี่ปุ่น ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 6 ราย
มีความเห็นว่า ทุกคนมีความต้องการเข้ารับการฝึกอบรมการใช้ภาษาญี่ปุ่นแบบง่ายๆ เป็นเบื้องต้น เช่น การสนทนา การฟัง การพูด ส่วนเรื่องการเขียนนั้นไม่มีความจำเป็นเท่าไรนัก

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง ในตำบลดงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ มีดังนี้

1. จะต้องมีการฝึกอบรมความรู้ด้านภาษาญี่ปุ่นให้กับผู้ประกอบการทั้งหมดในตำบลนี้
2. สถาบันการศึกษาตั้งแต่ระดับอาชีวศึกษา ควรมีการจัดการฝึกอบรมความรู้ภาษาญี่ปุ่นให้กับผู้ส่งออก โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
3. ควรมีการฝึกฝนภาคสนามเพื่อให้เข้าใจสถานการณ์จริง อันเป็นประโยชน์ต่อการติดต่อกิจการกับบริษัทญี่ปุ่นหรือตัวแทนที่เข้ามาซื้อขายมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การศึกษาความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองในตำบลดงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสถานภาพการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจระหว่างผู้ส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้กับบริษัทธุรกิจของญี่ปุ่น 2) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารเพื่อธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้ และ 3) ศึกษาความเป็นไปได้ในการนำภาษาญี่ปุ่นมาใช้ในการติดต่อเจรจาธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง โดยดำเนินการเก็บข้อมูล 2 วิธีคือใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์

แบบสอบถามเก็บจากผู้ประกอบการธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองจำนวน 10 ราย โดยเป็นการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การสัมภาษณ์ ดำเนินการโดยสัมภาษณ์ผู้ประกอบการคนสำคัญที่มีประสบการณ์ด้านการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองกับบริษัทหรือตัวแทนบริษัทญี่ปุ่นจำนวน 6 ราย ใน 5 ประเด็น คือ 1) ด้านปัญหาการติดต่อสื่อสารกับบริษัทหรือตัวแทนบริษัทของญี่ปุ่น 2) ด้านความจำเป็นในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในธุรกิจส่งออก 3) ด้านความจำเป็นที่จะต้องมีการฝึกอบรมความรู้ภาษาญี่ปุ่น 4) ด้านความสะดวกในการติดต่อกับบริษัทญี่ปุ่นเมื่อรู้ภาษาญี่ปุ่น และ 5) ด้านความต้องการเข้ารับการฝึกอบรมความรู้ภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยใช้วิธีการจดบันทึกแล้วทำการวิเคราะห์เนื้อหา

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้ประกอบการที่ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง (ร้อยละ 60.00) อายุระหว่าง 51-60 ปี (ร้อยละ 40.00) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 60.00) มีประสบการณ์ในการส่งออก 6-10 ปี (ร้อยละ 40.00) และไม่เคยเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นมาก่อน (ร้อยละ 90.00)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการใช้ภาษาญี่ปุ่นในการติดต่อธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าภาษาญี่ปุ่นมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.81)

ระดับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า อยู่ในระดับต่ำ ในขณะที่ความจำเป็นในการใช้ภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับสูง

ความต้องการในการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองอยู่ในอัตราสูงทั้ง 3 ระดับ กล่าวคือ ระดับบุคคล อยู่ในระดับมาก (ร้อยละ 80) ระดับสังคม อยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 70) และระดับประเทศอยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 70)

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ในประเด็นต่าง ๆ

5 ประเด็น พบว่า

1. ด้านปัญหาในการติดต่อสื่อสารกับบริษัทหรือตัวแทนบริษัทญี่ปุ่น ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 6 รายมีความเห็นว่า ไม่มีปัญหา เพราะบริษัทญี่ปุ่นจะส่งตัวแทนที่เป็นคนไทยมาเป็นคนมาพร้อมด้วยอยู่แล้ว

2. ด้านความจำเป็นในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในธุรกิจส่งออก ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 6 ราย มีความเห็นว่า มีความจำเป็นแต่ไม่มากนัก แต่ในอนาคตคงมีความจำเป็นมาก

3. ด้านความจำเป็นต้องการมีการฝึกอบรมความรู้เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น ผู้ให้สัมภาษณ์ 6 ราย มีความเห็นสอดคล้องกันว่ามีความจำเป็นมากโดยเฉพาะคนรุ่นหลังที่จะมีการติดต่อกับบริษัทญี่ปุ่นต่อไป

4. ด้านความสะดวกในการติดต่อกับบริษัทญี่ปุ่นเมื่อรู้ภาษาญี่ปุ่น ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 6 ราย มีความเห็นว่า จำเป็นมาก เพราะจะช่วยให้การเจรจาต่อรองทางธุรกิจมีความยุติธรรม เสมอภาค และไม่ถูกเอารักเอาเปรียบจากบริษัทญี่ปุ่น

5. ด้านความต้องการเข้ารับการฝึกอบรมความรู้ภาษาญี่ปุ่น ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 6 ราย มีความเห็นว่า ทุกคนมีความต้องการเข้ารับการฝึกอบรมการใช้ภาษาญี่ปุ่นแบบง่ายเป็นเบื้องต้น เช่น การสนทนา การฟัง การพูด ส่วนเรื่องการเขียนนั้น ไม่มีความจำเป็นเท่าใดนัก

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองในตำบลคงมุลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ มีความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นสื่อในการเจรจาติดต่อธุรกิจกับบริษัทหรือตัวแทนของบริษัทญี่ปุ่น และเห็นความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับมาก ซึ่งสามารถอภิปรายผลการศึกษาได้ว่า

1. ความคิดเห็นต่อความสำคัญของภาษาญี่ปุ่น ผู้ประกอบการที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเห็นว่า การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในปัจจุบันมีความสำคัญอยู่ในระดับมากและภาษาญี่ปุ่นมีบทบาทและความสำคัญในการติดต่อธุรกิจกับชาวญี่ปุ่นอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบรรศรีมณีพงษ์ (2556 : บทคัดย่อ) ที่ว่า นักเรียน ครู และผู้ประกอบการมีการรับรู้และเล็งเห็นความสำคัญของภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับมาก

2. ระดับความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อธุรกิจส่งออกของผู้ประกอบการอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากในการติดต่อกับบริษัทหรือตัวแทนของบริษัทญี่ปุ่นนั้นมักจะมีล่ามภาษาที่เป็นคนไทยอำนวยความสะดวกในการเจรจา ผู้ประกอบการทั้งหลาย จึงไม่มีความจำเป็นที่ต้องเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในขณะนี้

3. ความต้องการในการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการก็คือ ต้องเข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นระยะสั้น โดยเน้นที่การพูดและการฟัง ไม่เน้นเรื่องการอ่านหรือการเขียน

ข้อเสนอแนะ

1. ควรขยายขอบเขตของประชากรในการวิจัยเพิ่มจากผู้ประกอบการธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง เช่น เจ้าของร้านขายอาหาร ขายของที่ระลึก บริษัทนำเข้าเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์เพิ่มเติม เพื่อให้มีข้อมูลเพิ่มเติมมากยิ่งขึ้น

2. ผลการจากวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้ทราบถึงระดับความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นในการติดต่อสื่อสารกับชาวญี่ปุ่น ดังนั้นมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์จึงควรจัดฝึกอบรมภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นให้กับผู้ประกอบการ เพื่อเป็นการบริการแก่ชุมชน ซึ่งเป็นบทบาทหน้าที่สำคัญของมหาวิทยาลัยท้องถิ่น

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างแบบสอบถาม

แบบสอบถาม

ความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง

ในตำบลคงมูลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

(สำหรับผู้นำท้องถิ่นและประชาชนทั่วไป)

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประกอบการวิจัยเพื่อหาแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองของผู้ประกอบการในตำบลคงมูลเหล็ก อันจะเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้อย่างยิ่ง จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถาม จะเป็นพระคุณยิ่ง

ตอนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคล

โปรดทำเครื่องหมาย / ใน () หน้าข้อความที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. อายุ ปี
3. ระดับการศึกษา () ประถมศึกษา () มัธยมศึกษา / ปวช
() ปวส / อนุปริญญา ()ปริญญาตรี
()ปริญญาโท ()อื่นๆ (โปรดระบุ)
4. จำนวนปีที่ประกอบกิจการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้
() 1 – 5 ปี () 6 – 10 ปี
() 11 – 15 ปี () 16 ปี ขึ้นไป
5. ท่านเคยเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นมาก่อนหรือไม่
() เคย () ไม่เคย

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่นในการติดต่อธุรกิจมะม่วงน้ำดอกไม้
สีทองกับชาวญี่ปุ่น

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ในช่องหลังข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ประเด็นคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2.1 ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในยุคปัจจุบัน					
1) การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นเป็นเพียงคำนิยมเท่านั้น					
2) การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นทำให้เกิดความเข้าใจกันและกัน					
3) การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นช่วยเพิ่มศักยภาพในการทำธุรกิจการค้ามะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง					
4) การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นไม่มีความจำเป็นเพราะภาษาไทยใช้ได้อยู่แล้ว					
5) การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นทำให้เข้าใจวัฒนธรรมอารยธรรมและเอกลักษณ์ประจำชาติญี่ปุ่น					
6) ภาษาญี่ปุ่นทำให้ได้รับความรู้ในสาขาวิชาที่มีการเรียนการสอนในประเทศญี่ปุ่น					
7) การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นเป็นเรื่องยากและเสียเวลา					
8) การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นมีค่าใช้จ่ายสูง ไม่คุ้มค่า					
9) การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นทำให้เกิดการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางธุรกิจญี่ปุ่นมากขึ้น					
10) ไม่จำเป็นเพราะมีการใช้ภาษาญี่ปุ่นน้อยอยู่แล้ว					
2.2 ท่านเห็นว่าภาษาญี่ปุ่นมีบทบาทสำคัญต่อการติดต่อธุรกิจมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองกับ ชาวญี่ปุ่นมากน้อยเพียงใด					

1) นโยบายการค้าเสรีทำให้ท่านต้องใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อประกอบธุรกิจเพิ่มขึ้น					
2) นโยบายการค้าเสรีทำให้นักลงทุนชาวญี่ปุ่นมาประกอบกิจการในไทยมากขึ้น จึงต้องเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น					
3) นโยบายการค้าเสรีทำให้คนไทยต้องมีทักษะภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น					
4) แม้เพชรบูรณ์จะตั้งอยู่ไกลจากกรุงเทพ แต่จำเป็นต้องรู้ภาษาญี่ปุ่นเพราะปริมาณการค้าของไทยกับญี่ปุ่นเพิ่มมากขึ้น					
5) การขยายตัวทางเศรษฐกิจของญี่ปุ่น ทำให้ผู้ประกอบการไทยต้องเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น					
6) การสื่อสารกับคนญี่ปุ่นจะได้รับความไว้วางใจหากสามารถพูดภาษาเดียวกันได้					
7) การประกอบการค้ามะม่วงน้ำดอกไม้สีทองของไทย หากไม่รู้ภาษาญี่ปุ่นก็สามารถใช้ภาษาไทยสื่อสารได้					
8) การขยายตัวทางเศรษฐกิจของญี่ปุ่นทำให้ธุรกิจการสอนภาษาญี่ปุ่นเป็นที่นิยมมากขึ้น					
9) ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่น่าสนใจที่ต้องเรียนรู้ เพราะจะช่วยยกระดับมาตรฐานการค้ากับประเทศญี่ปุ่นได้					
10) การทำธุรกิจกับชาวญี่ปุ่น เคยใช้ภาษาไทยสื่อสารมานาน ภาษาญี่ปุ่นจึงไม่จำเป็น					

ตอนที่ 3 ความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบธุรกิจ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ใน () หน้าข้อความที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด

1. ท่านมีความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นได้บ้างหรือไม่
() ได้ () ไม่ได้ (ไม่ต้องตอบข้อ 2-7 ให้ข้ามไปตอบข้อ 8-10)
2. ท่านมีทักษะในการใช้ภาษาญี่ปุ่นด้านใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
() ฟัง () พูด () อ่าน () เขียน
3. ระดับของความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่น
 - 3.1 การฟัง () คล่องแคล่ว () ปานกลาง () เบื้องต้น
 - 3.2 การพูด () คล่องแคล่ว () ปานกลาง () เบื้องต้น
 - 3.3 การอ่าน () คล่องแคล่ว () ปานกลาง () เบื้องต้น
 - 3.4 การเขียน () คล่องแคล่ว () ปานกลาง () เบื้องต้น
4. ความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นที่ท่านใช้คือภาษาใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
() โรมaji () ฮิระกานะ
() คะตะคะนะ () คันจิ
5. ท่านใช้ประโยชน์จากการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์ใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
() เพื่อการติดต่อสื่อสาร () เพื่อศึกษาหาความรู้ () เพื่อความบันเทิง
() เพื่อรับข่าวสาร () เพื่อการประกอบธุรกิจ () เพื่อการสมาคม
() เพื่อเตรียมความพร้อมผู้ตลาดแรงงาน () อื่นๆ (โปรดระบุ)

6. ท่านใช้คอมพิวเตอร์หรือสมาร์ตโฟน สื่อสารภาษาญี่ปุ่นบ้างหรือไม่
- () ใช่ () ไม่ใช่ เพราะ
7. ภาษาญี่ปุ่นช่วยให้ธุรกิจของท่านขยายตัวเพียงใด
- () ปกติ () เพิ่มขึ้นเล็กน้อย
- () เพิ่มขึ้นปานกลาง () เพิ่มขึ้นมาก
- () ไม่เพิ่มขึ้นเลย
8. ท่านมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาญี่ปุ่นในการติดต่อธุรกิจของท่านมากน้อยเพียงใด
- () มาก () ปานกลาง () น้อย () ไม่มีเลย
9. ท่านเคยมีความคิดที่จะจ้างครูมาสอน / อบรมภาษาญี่ปุ่นให้กับท่านบ้างหรือไม่
- () เคย () ไม่เคย เพราะ
10. หากท่านต้องการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ท่านจะเรียนรู้ด้วยวิธีใด
- () เรียนรู้ด้วยตนเอง () เข้าอบรมระยะสั้น
- () เข้าชั้นเรียน () วิธีการอื่นๆ เช่น

ตอนที่ 4 ความต้องการใช้ภาษาญี่ปุ่นของผู้ประกอบการต่อการติดต่อธุรกิจมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง
กับ ชาวญี่ปุ่น

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ในช่องหลังข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ประเด็นคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ระดับบุคคล					
1) เพื่อการติดต่อสื่อสาร					
2) เพื่อการศึกษาหาความรู้					
3) เพื่อการประกอบอาชีพ					
4) เพื่อความบันเทิง เช่น ดูหนัง ฟังเพลง					
ระดับสังคม					
1) เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น และ ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน					
2) เพื่อการรวมกลุ่มทางการค้า					
3) เพื่อร่วมมือกันทำกิจกรรม เช่น การจัดตั้ง สมาคมมิตรภาพ					
4) เพื่อแก้ปัญหาของสังคม เช่นการก่ออาชญา กรรมข้ามชาติ, ปัญหาการอพยพแรงงาน					
ระดับประเทศ					
1) เพื่อพัฒนาการค้ากับคนญี่ปุ่น					
2) เพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีกับคนญี่ปุ่น					
3) เพื่อการรับรู้ข่าวสารระหว่างประเทศ					
4) เพื่อเตรียมความพร้อมในการเปิดเสรีทางการ ค้า					

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์

ผู้ประกอบการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง

ในตำบลคงมุลเหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

1. ท่านมีปัญหาในการติดต่อสื่อสารในการประกอบธุรกิจส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองกับบริษัท
ของญี่ปุ่น หรือตัวแทนของบริษัทญี่ปุ่น หรือไม่ มากน้อยเพียงใด และเพราะเหตุใด

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ท่านคิดว่าภาษาญี่ปุ่นมีความจำเป็นในการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้สีทองหรือไม่ เพียงใด โปรด
อธิบาย

.....

.....

.....

.....

.....

3. ท่านคิดว่าตัวท่านมีความจำเป็นต้องได้รับการฝึกอบรมภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นหรือไม่ เพียงใด

.....

.....

.....

.....

.....

4. ท่านคิดว่า ถ้าท่านมีความรู้ภาษาญี่ปุ่น จะช่วยท่านติดต่อกับชาวญี่ปุ่นสะดวกและเข้าใจกันมากขึ้นหรือไม่ เพียงใด

.....

.....

.....

.....

.....

5. ถ้าท่านต้องการจะเข้ารับการอบรมภาษาญี่ปุ่นจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ท่านต้องการเรียนรู้ทักษะภาษาญี่ปุ่นด้านใด (การสนทนาเบื้องต้น การฟัง การอ่าน การเขียน ความรู้ด้านประเทศและคนญี่ปุ่น และความรู้ภาษาญี่ปุ่นเกี่ยวกับการทำงานอย่างง่าย ๆ)

.....

.....

.....

ประวัติผู้วิจัย

1. ชื่อ-สกุล นางสาวจินตรัตน์ แสงศิริ

Miss Jintarat Sangsiri

2. หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน 3670100167461

3. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์

4. หน่วยงานและสถานที่ติดต่อได้สะดวก

สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์ 67000

โทรศัพท์ 091-8413562 E-mail sangsirisan29@hotmail.com

5. ประวัติการศึกษา

บธ.บ (การจัดการธุรกิจ)

มหาวิทยาลัยนเรศวร

ศศ.ม (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยนเรศวร ไทย

ประกาศนียบัตร ทนุสกีอบรมครูของรัฐบาลญี่ปุ่น Akita University Japan

6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญ/เชี่ยวชาญ

สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น

7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ (งานวิจัยที่ทำแล้วเสร็จ

: ชื่อเรื่อง ปีที่พิมพ์ และสถานที่ในการวิจัย งานวิจัยที่กำลังทำ : ชื่อเรื่อง แหล่งทุน สถานะ
ในโครงการ)

งานวิจัยที่ทำแล้วเสร็จ

2553 Akita University, Japan

บรรณานุกรม

- กรมการค้าระหว่างประเทศ. (2557). สถิติและข้อมูลการส่งออกประจำปี2557. กรุงเทพฯ : กระทรวงพาณิชย์
- เดลินิวส์ 31 มีนาคม 2558.
- เดือนใจ เกียวชี. (2556). รายงานการวิจัยเรื่องปัญหาในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในสถานที่ทำงาน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธนสาร เสนีย์และคณะ (2548). รายงานการสำรวจการใช้งานบัณฑิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นของมหาวิทยาลัยไทย โดยกลุ่มบริษัทญี่ปุ่น 5 แห่ง. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
- ชิติสรณ์ แสงอุไร. (2556). ความพึงพอใจของบัณฑิตต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นด้านการฟัง และการพูดกับความสอดคล้องกับความต้องการของบริษัทญี่ปุ่นในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นรินทร์ คำรังชัย. (2554). ความคาดหวังและความพึงพอใจต่อคุณสมบัติของผู้จบการศึกษาด้านญี่ปุ่นศึกษาในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- บวรศรี มณีพงษ์ (2556). การศึกษาความต้องการของนักเรียน ผู้ปกครอง และครูที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในสถานศึกษา ตำบลสามบัณฑิต อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. พระนครศรีอยุธยา : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
- ประชาชาติธุรกิจออนไลน์ 12 พฤษภาคม 2558.
- รัฐจวน ทองรุต. (2541). ท่องเที่ยวไทยได้อะไรจากการเป็นเจ้าภาพอาเซียนเกมส์ ครั้งที่13. จุลสารการท่องเที่ยว. 17(3) กรกฎาคม – กันยายน : 30 – 36
- อมรา ประสิทธิ์รัชสินทร์. (2542). ภาษาไทยสังคมไทย : ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลงและการพัฒนา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาทิตยา จตุทอง. (2549). การรับรู้วัฒนธรรมไทยของผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- Immigration Bureau Police Department. (2015). **Asian Visitors in Thailand.**
- Japanese Chamber of Commerce . (2001). **Statistics for Japan – Thai Trading.**
- Oxford, R. L. (1990). **Languages Learning Style and Strategies : What every teacher should know.** New York : Newbury House.

